

Antonius Martinus Sloskyia

MISLI

SLOMŠKOVO LETO

Letnik XI

1962

Štev 7

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
6 Wentworth St.,
Point Piper, Sydney

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

FINŽGAR I

Imamo v zalogi že tudi nadalj-
nje zvezke Finžgarjevih izbranih
spisov:

III. zvezek z raznimi novela-
mi. £ 1-0-0.

IV. zvezek z raznimi povestmi
in igro Razvalina življenja.
£ 1-0-0.

V. zvezek s slavnim romanom:
POD SVOBODNIM SONCEM
£ 1-0-0.

VI. zvezek: Povest o dekletu,
Gostač Matevž, Mirna pota in
več drugih povesti — £ 1-0-0.

Vsi zvezki v platno vezani. Za
poštino dodajte kak šiling.

Naročajte na naslov: MISLI

6 Wentworth St.
Point Piper, Sydney

TRI KNJIGE O SLOVENCIH

1. SLOVENIA IN EUROPEAN
AFFAIRS. — Imamo jo zopet v
zalogi. Je v angleškem jeziku, da
lahko Avstralce seznanite s Sloven-
ci — in tukaj rojeno slovensko
mladino. — £ 1-0-0.

2. SLOVENE MINORITY IN
CARINTHIA — Knjiga o koro-
ških Slovencih v angleščini! Sijaj-
no delo! Obsega tudi zgodovino
VSEH Slovencev. — £ 1-10-0.

3. ZGODOVINSKI ATLAS
SLOVENIJE. Imamo spet v za-
logi. — £ 2-10-0.

MISLI

MISLI

IZHAJAJO SREDI VSAKEGA
MESECA

UREDNIK SPREJEMA
PRISPEVKE DO 5. DNE
VSAKEGA MESECA
— NAJKASNEJE!

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in
razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Pripo-
ročamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.
Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporoče-
no.

NA BOŽJI DLANI — Kociprov roman iz Slovenskih
goric. £ 1-0-0.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno de-
lo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalo-
go in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen
roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna
akcija. — £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča.
Oceno napisal L. Klakočar v julijski številki
MISLI. — £ 1-0-0

TRI ZAOLJUBE — krasna Jalnova povest iz
zbirke VOZARJI. — šil. 10.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Ro-
man "Iz modernega sveta" in več drugih no-
vel — £ 1-0-0.

JERČEVI GALJOTI. — Gorenjska povest Karla
Mauserja. £ 1-0-0.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stan-
ka Cajnkara iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo
oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Ja-
kliča. £ 1-0-0.

H E P I C A, vesela povesti o gorenjski papigi, iz-
dala Slov. Kulturna Akcija — £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Ak-
cija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

SLOMŠEK — O JOJ — KVARTOPIREC!

ZELO BOLAN JE ŽE BIL ŠKOF SLOMŠEK, ko je pred sto leti imel pred seboj birmovanje v najtežji dekaniji svoje škofije. Rotili so ga, naj ostane in se zdravi. Toda rekel jim je:

“Ne morem. Mlademu bogoslovcu Francu Žličarju, ki ga nisem mogel z drugimi istočasno posvetiti, ker je bil premlad, sem obljubil, da pridem jutri v *Sent Jurij* in ga bom tam posvetil. Žličar je bolan, pa tako hrepeni po duhovniškem posvečenju, da mu hočem ustreči. Boga sem prosil in glejte, odleglo mi je.”

V *Sent Juriju* so ljudje popustili vse delo doma in na polju in so se samo pripravljali na Slomškov prihod. Okrasili so vso župnijo za veliki praznik mašniškega posvečenja. Od meje župnije pa vse do cerkve so postavili pravi drevored mlajev in obdali cesto z vencami na obeh straneh.

Nikdar še niso videli, kako škof posvečuje novomašnika. In ko je Slomšek drugo jutro prihajal, so mu stlali na pot cvetja in pobožno sprejemali njegov blagoslov. Slovesnost nove maše je bila velika. Zbralo se je veliko število duhovnikov, saj je bil delavnik in so laže prišli k slovesnosti.

Med duhovniki je bil tudi župnik *Virk s Kavalja*, nekdanji Slomškov kaplan v Vuzenici (znan po svoji pesmici SLOVENSKO DEKLE — ur.) Vedno dobre volje je tudi ta dan zabaval vso družbo s svojimi pesmimi in dovtipi. Pravil je:

“Da bi vi vedeli, kako je mene škof Slomšek rešil nevarne družbe, ko sem bil njegov kaplan v

Vuzenici. Dolgčas mi je bilo v kaplaniji, pa sem si poiškal družbo v gostilni. Tam so me zvalili h kvartanju. Med njimi je bil eden, ki ves teden ni šel nič domov. V soboto zvečer mu je žena kar v gostilno prinesla svežo srajco, da se je za nedeljo preoblekel. Slomšek je vedel, da taka družba ne bo dobra za mene. Zato se je žrtvoval in v župnišču z nami kvartal, samo da sem ostal doma. Velikokrat mi je rekel: Ljubi moj, Marija naj bo tvoje veselje! Pa sem začel skladati pesmi Mariji na čast.”

“Ker si pesnik, si pa tudi revež ostal”, ga je podražil Slomšek.

“Zakaj revež? Menda mislite zavoljo lesenih krožnikov?”

In zdaj je *Virk* pripovedoval, da je nekoč res pri birmi tudi pred škofa postavil lesen krožnik in mu pri tem eno žaokrožil. Toda Slomšek mu ni ostal dolžan. Obrnil je leseni krožnik narobe in mu v odgovor kar na krožniku napravil kratko pesem.

“Še zdaj hranim tisti krožnik s pesmico”, je *Virk* zaključil.

Škof je kmalu odšel od obeda. Pustili so ga, da bi se odpočil. Toda opazili so, kako je hitro izgubil iz župnišča. Odšel je na obisk k bolnemu *Davorinu Trstenjaku*, ki je ležal v bližnji hiši in se tudi nove maše ni mogel udeležiti.

“Bolnik najlaže razume bolnika”, ga je pozdravil.

(DRUŽINA v Ljubljani)

SLOMŠKOVA MLADOST

P. Odilo

ZA ČLOVEKOVO OSEBNOST IN VSE DELOVANJE je velikega pomena, kakšno je bilo okolje, v katerem je bil vzgojen. Domača hiša oblikuje človeka. Tako je bilo tudi pri našem Antonu Martinu Slomšku. Od doma je imel zgledno vzgojo.

Starši so bili premožni kmetje, ponosni posestniki starodavnega Sloma. Oče in mati sta bila verna in delavna. Oče je bil strog in je Tončka večkrat trdo prijel, naj pri delu pozabi knjigo in šolo. Določil ga je za bodočega gospodarja na Slomu. Mati je bila pravi vzor dobre matere, naravnost svetniška. Sam Slomšek je zapisal, da pametne in resne vzgoje svoje matere ne bo nikdar pozabil: "Še danes vidim svojo mater, kako nas je po nauku vodila po farni cerkvi sv. Martina in vse razkazovala: spovednico, krstni kamen, postaje sv. križevega pota, oltar in na njem hišico božjo-tabernakelj. Še zdaj vidim, kako je dvignila prst, ko nas je zbrala pod prižnico. Tam je na ograji stopnic pomenljiva slika smrti zakrnjenega grešnika, ki je odklonil duhovnika na smrtni postelji. Mati je s prstom in z besedo svarila: Otroci, bojte se greha bolj kot kače!"

V to domačo vzgojo je posegel pobožni duhovnik, ponkovški kaplan Prašnikar. Občudovanja vredna je njegova vnema, s katero je skušal pregovoriti očeta in mater, naj pošljejo Tončka v višje šole. Znale so njegove besede: "Le naj gre Tone študirat, on bo enkrat še velik gospod!" Razumljivo je, da je lažje pregovoril skrbno in pobožno mater kakor očeta, ki ni rad dovolil in sina kasneje tudi ni vzdrževal. Mati je dečka na smrtni postelji izročila skrbnemu kaplanu v oskrbo, ki je potem res zanj skrbel kot za lastnega sina tudi v gmotnem oziru, ko po materini smrti od doma — od mačehe in očeta ni mogel pričakovati podpore.

Slomškova mladost je potekala v dobi, ko je bilo slovensko šolstvo še v povojih. Za boljše razumevanje naj bo omenjeno, da je bilo leta 1808 v vsej lavantinski škofiji komaj 45 rednih šol in 23 nedeljskih. Lavantinska škofija je takrat obsegala Podjunsko dolino na Koroškem in celo Spodnje Štajersko med Savo in Dravo dol do Sotle. Šoloobveznih otrok je bilo v škofiji okrog 25.000, šolo pa je obiskovalo komaj 2002 otrok. Šolstvo se je razvilo šele, ko je Slomšek začel orati slovensko ledino, saj je bilo leta 1846 samo na štajerskem 155 rednih šol in 109 nedeljskih.

Ponkovška župnija, kjer je bil Slomšek rojen, takrat ni imela šole. Toda ravno ko je bil Tonček zrel

za šolo, je kaplan Jakob Prašnikar začel zbirati mladino v cerkvenem stolpu, kamor jih je prihajalo iz obsežne župnije trikrat na teden po štirideset, v nedeljsko šolo pa kakih šestdeset. Pozneje je Prašnikar v svoji tesni sobi nudil ukaželjni mladini začetne nauke. Že v tej šoli se je Tonček od učenec najbolj odlikoval in bil na javni skušnji nagrajen. Vsako šolsko leto se je namreč končavalo z javno skušnjo pod predsedstvom šolskega nadzornika in ob navzočnosti odličnejših domačinov in staršev otrok. Ob lepem vremenu je bila taka skušnja zunaj, navadno pod vaško lipo. Najpridnejše so obdarovali s slovensko knjigo, včasih celo z denarjem, česar Slomšek pozneje ni odobral. Najboljše so vpisali tudi v lepo vezano "zlato knjigo", ki so jo nekatere šole ohranile kot zgodovinski spomin do današnjega dne.

Da bi Ponkovljane še bolj navdušil za šolo, je Prašnikar že ob koncu drugega šolskega leta priredil veliko šolsko slavnost. Slomšek je na tej slovesnosti bil nagrajen z dragoceno vezanim molitvenikom in srebrnikom. Darilo je bilo ovenčano s trakovi. Skušnja se je vršila pod velikim orehom sredi vasi. V spomin na ta dogodek so Ponkovljani ob 100 letnici te skušnje in ob 50 letnici Slomškove smrti napravili spominsko ploščo.

Tonček je ostal med odličnjaki. Kakor ga je označila že Prašnikarjeva šola, tako je ostalo vso šolsko dobo. Letno poročilo celjske gimnazije iz leta 1819 nosi na prvi strani napis z debelimi črkami: Z nagrado je bil obdarjen Slomšek — štajerec iz Fonikve. — Na celjski gimnaziji mu je bil učitelj in vzgojitelj profesor Anton Zupančič. Vdahnili mu je ljubezen do materinskega jezika. Šolsko leto 1819 — 20 je dokončal deloma na liceju v Ljubljani, odkoder izhaja njegovo poznanstvo in prijateljstvo s pesnikom Prešernom, deloma pa v Senju, kjer je lahko naredil v enem letu izpit za dva razreda. To priložnost je hotel izkoristiti, da pridobi na času in pa da se navadi hrvaškega jezika. Tega mu pa na celjskem bogoslovju niso priznali. Moral je izpite ponoviti in je zato lahko vstopil v bogoslovje šele v jeseni 1821.

V bogoslovju je bil Slomšek učenec in učitelj obenem. Kako? Bil je izklesan značaj, ki je vzbudil pozornost predstojnikov. Z dovoljenjem ravnateljstva je začel svoje tovariše poučevati v slovenščini. Tu se mu je nudila prelepa prilika, da se je uživel v vzvišeni učiteljski poklic. Kot bogoslovec je bil

obenem priznan učitelj ali lektor za slovenščino na zavodu in je dobil zato tudi nagrado od države. Zračilen je njegov dobro premišljeni načrt vzgojnega dela v celovškem semenišču. Ta načrt je podal v svojem uvodnem predavanju, v katerem se je predstavil kot odločen Slovenec in iskren ljubitelj svojega rodnega jezika, poln žive vere v bodočnost naroda. Predavanje je končal z gorečo željo: "O da bi mogel danes s svojo bratovsko besedo v vas zbuditi ogenj navdušenja za jezik Slovenije ter ga v tekočih dneh leta vzdržati v vaši sredi v svetlem in visokem plamenu."

Že takrat je bil Slomšek v zvezi z mnogimi različnimi slovenskimi rodoljubi in pisatelji. Njegova slovenska predavanja v bogoslovju so poslušali tudi zunanji, mnogi uradniki, ki so potrebovali v svoji službi slovenski jezik. Poučeval je Slomšek v bogoslovju vsak četrtek in vsako nedeljo. Na koncu leta so vedno priredili javni izpit, h kateremu so

bili povabljeni odličnejši Slovenci iz Celovca, ki je veljal takrat za kulturno središče Slovencev. Pri teh skušnjah sta bila vedno znana Ahacelj in Jarnik.

Ni čudno, če je vsak pričakoval, da bo Slomšek poslan po končanem bogoslovju na višje študije na Dunaj. In res ga je škof Zimmerman v to nagovarjal. Še pozneje, ko je bil na Bizeljskem za kaplana, mu je ponujal to priliko. Skromni Slomšek pa je škofu odgovoril: "V vsem bom pokoren svojemu škofu, storiti pa morem le to, kar je v mojih močeh: smatram se nesposobnega za višje študije. Moje delovno polje naj bo dušno pastirstvo med ljudstvom, to mi je ljubše kot doktorat".

Pa je res božja Previdnost v tem oziru vodila Slomška! Visoki študiji na Dunaju bi bili najbrž dali Slomšku popolnoma drugačno smer. Pri svoji nadarjenosti in marljivosti bi bil morda postal učenjak svetovnega slovesa, nikdar pa ne Slovencem to, kar jim je sedaj.

V E Č E R N I C A

A.M. Slomšek

*Glejte! že sonce zahaja,
skoraj za goro bo šlo;
hladen počitek nam daja,
pojdmo veselo domov!*

*Čujte zvoniti!
Počivat zvonil!
Zvoni, le zvoni nocoj,
sladko počivat zapoj.*

*Vsi homo enkrat zaspali,
v miru počivali vsi;
delo za vselej končali,
v hišo Očetovo šli:*

*Takrat zvonovi
zvonite lepo!
Kličte k Očetu domov,
kliče nas v sveto nebo!*

★ Zadnji teden v juniju sem bil zdoma, četudi ne daleč od našega hostela. V frančiškanskem Domu duhovnih vaj "La Verna" sem imel s svojimi sobratmi teden samote in premišljevanja. Kako dobro do človeku teh nekaj dni miru: nič telefona, nič skakanja po mestu in k mizi sedeš, pa te nihče ne zmoti sredi kosila... Kako se duhovno in telesno poživiš v teh nekaj dneh.

Na misel mi hodi lepa skupina slovenskih fantov v Clevelandu, za katere sem imel pred leti take duhovne vaje. Saj duhovne vaje niso samo za nekatere izbranice. Vsakemu katoličanu, ki misli resno o svojem življenju, so koristne. Tukajšnji Dom duhovnik vaj je skozi vse leto v soboto in nedeljo poln fantov in mož vseh mogočih poklicev, ki pridejo za dva dni v samoto in se hočejo duhovno obnoviti. Res me zanima, kdaj bi se mogla med našimi fanti in možmi zbrati skupinica, ki bi hotela poskusiti duhovne vaje. Prepričan sem, da bi se vsakdo, ki bi enkrat poskusil, leto za letom vračal nazaj.

★ Dne 2. julija pri Mariji Pomagaj nismo imeli petih litanij: ampak sem blagoslovil novi križev pot, katerega sem že v prejšnji številki omenil. Zbralo se nas je za polno kapelo. Po opravljeni pobožnosti križevega pota smo imeli blagoslov z Najsvetejšim.

Na praznik Marijinega vnebovzeta, 11. avgusta, ki je v Avstraliji zapovedan praznik, imamo v kapelici Marije Pomagaj *večerno mašo ob pol osmih*. Če bo le mogoče, bo po maši v obednici spet filmska predstava.

Zahvaljujem se vsem dobrotnikom, ki mi pomagajo vzdrževati naše avstralske Brezje, kapelico Marije Pomagaj. Ni dneva, da bi ne gorelo vsaj nekaj svečk pred Marijino podobo. Nedavno sem dobil pismo z darom 10 šilingov. Darovalec je napisal: "Naj bo za večno luč pred oltarjem avstralskih Brezij, da bo en teden gorela po mojem namenu..." Z veseljem sem ustregel prošnji darovalca.

★ Dne 2. junija sta pred Marijo Pomagaj sklenila sveti zakon Stanislav Tofant in Angela Zalezina, iz Riddell-a, kakih trideset milj iz Melbourn-a.

Stanko je doma iz Zabukovice (župnija Griže), Angela pa z Laškega in je nekaj dni pred poroko dospela iz Slovenije. — Dne 16. junija sta se pri Lurški Mariji v Armadale poročila Franc Bračko in Marija Kukovec, oba iz zelene Štajerske: ženin iz Zgornje Kungote, nevesta od Sv. Tomaža v Slov. Goricah. — Isti dan sta pri Sv. Janezu v East Melbourne stopila pred oltar Anton Teskač in Štefica Pufek: ženin iz Čakovca, nevesta iz Strigove. — Sobota 23. junija pa je menda dosegla rekord: kar šest parov je sklenilo sveti zakon. Trije pari so si izbrali kapelico Marije Pomagaj: Branko Gangl iz Maribora je dobil za ženko Jožefo Vidmar iz Godoviča, Jožef Peršič pa Zorislavo Ušaj. Oba sta iz župnije Črnice pri Gorici. Nevesta je dospela nekaj dni pred poroko iz Washingtona v Združenih državah ameriških. Bila je nedavno na romanju na ameriških Brezjah v Lemontu, pa je zato naših Brezij tem bolj vesela. Martin Pečak, rojen v Novem mestu, pa je obljubil zvestobo nedavnodošli Frančiški Skubic, ki je bila rojena v Ljubljani, dasi je tudi Dolenjka. — Pri Sv. Avguštinu v Yarraville sta se ta dan srečala pred oltarjem Adolf Stepančič in Rafaela Adrijana Skulin. Adolfov rojstni kraj so Renče, nevestin pa Oševljek, župnija Gradišče. V Newportu v cerkvi Srca Jezusovega je Janez Virant (iz trnovske fare v Ljubljani) dobil za ženko Gertrudo Murko (iz Ormoža). Pri Sv. Jožefu v Malvern pa sta se vzela Ivan Buckovič in Ema Pelozza, oba iz župnije Mune v Istri.

Iskrene čestitke vsem parom na novo življenjsko pot!

★ Družinska sreča se je nasmejala družinici Alojza Mezgeca in Lidije r. Gustinčič dobili so Sonjo Mirando, ki smo jo krstili dne 10. junija v Footscrayu. — 17. junija sta bila dva krsta pri Mariji Pomagaj: iz South Oakleigh-a so prinesli Lindo Amando, hčerko Franca Beriča in Pavle r. Javnik, iz North Sunshine-a pa Marijo Jožefino, hčerko Ludvika Bunderla in Marije r. Šemec. — Pri Sv. Kristofu na Airport West je dne 30. junija občila krstna voda Franka Aleksa, sinka Miroslava Bole

in Frančiške r. Orel. — Dne 1. julija pa sta bila spet dva krsta pri Mariji Pomagaj v Kew: Janez je ime petemu sinku družinice Alojza Klekarja in Ane r. Zorec v Richmondu (vsaj eden izmed njih bo frančiškan, tako smo se zmenili s fanti!), Jožef pa je prvorojenec v družinici Antona Kristana in Marte r. Kalister iz Glenroy. — Gospod naj blagoslovi malčke in naj z njimi deli srečnim staršem obilico veselja!

Med imena matice mrtvih pa moramo zapisati ime Janezka, sinčka Janeza Krušec in Frančiške r. Vidovič. Rojen je bil dne 23. maja letos v Morwellu, Gippslandu, in prejel sveti krst, pa že naslednji dan (24. maja) odšel med angelčke. Velika tolažba vernim staršem, da imajo v nebesih priprošnjika in družinskega zavetnika, ko je že udarec ob izgubi ljubljene sinčka težak in boleč.

★ Kaj boste pa na tole rekli? Poznam osebo — kaj bi je ne, saj sem ji sami pomagal iz Bonegille pred nekaj leti. Težko je bilo začeti iz nič, a šlo je. Sem pa videl, koliko je bilo trpljenja: za majhen denar in s težkim delom. Kolikokrat mi je mož potožil nad gospodarjem, ki ga izrablja do skrajnosti, mu odtrgava pri krvavo zasluženem plačilu, ga sili delati sedem dni na teden... vse to, ker je vedel, da zanj druge poti ni, ko služb ni bilo na razpolago. Moral je stisniti zobe in požreti vsako še tako pikro na račun svoje revščine. Dobro se spomnim njegovih besed: "Le kako morejo biti taki ljudje na svetu?... — Danes, po nekaj letih, je pa slika drugačna. Danes pa je sam na istem položaju, samo da je pozabil, kaj je tistikrat rekel. Pozabil je, kako so ga ob prihodu semkaj bolele krivice prvega gospodarja v Avstraliji. Danes je sam njegova, verna slika če ne še bolj skažena. Delavce priganja huje kot je njega prvi gospodar, jih neusmiljeno meče na cesto in so zanj vse drugo, samo človek ne. Seveda, saj "je na konju", kot se rad pobaha: ima avto in hišo in podjetje — žegna božjega pa v življenju ne bo imel, ne na ta način! Ker je pozabil na staro modrost: Ne stori drugemu, če sar ne želiš, da bi drugi storili tebi!"

★ Šentalbanska Slovenska šola je lepo začela in po mnenju požrtvovalne učiteljice Anice bodo njeni uspehi nič manjši od melbournske, če ne večji. Prednost je v tem, da v St. Albansu razdalja ne igra vloge in otroci lahko pridejo v šolo sami. Otrok je za lep razred in imajo šolo zelo radi. Le tako naprej!

★ Na prvo nedeljo v avgustu imajo naši cerkveni pevci — počitnice. Pri slovenski maši bodo ta dan spet peli naši šolski otroci. Za september, če

Bog da, pa bodo pripravili Slomškovo proslavo skupno z otroško igrico "Mačeha in pastorka", za katero že pridno vadijo.

★ V nedeljo bo občni zbor tukajšnjega "Slovenskega kluba" in bo prihodnja številka verjetno kaj prinesla iz našega "Vestnika". Vsekakor je delavnost med nami kar velika, kljub temu, da jih je mnogo, ki so polni besed, je pa vsega konec, ko je treba prijeti za delo. Pa menda je povsod tako in to ni nič novega pod soncem. Imeli smo lepo številko izletov, zabav in drugih prireditev. Zeleti bi bilo samo, da bi naše kulturne prireditve res ohranile svoje ime. Saj preprostost in amaterstvo kulturno višino prireditve ne zmanjšujeta; lahko ji dasta še večjo vrednost. Brez dvoma pa kulturna vrednost prireditve pade lahko kaj nizko z eno samo točko prostaške dvoumne šale, pri kateri del "kulturnih" gledalcev zarjove od smeha, se drugi del je prisiljeno smeje, večina pa zardi in ji je žal, da je prisotna. Tu ne gre za puritanstvo in pobožnjaštvo, gre za navadni etični čut. Kultura brez etike ni več kultura.

★ Nedavno sem bil na ladji, ko so dospeli novi. Novodošli slovenski fant me je vprašal, če poznam tega in tega slovenskega tovarnarja v Melbournu. Začudil sem se. Ime mi je bilo dobro znano, le o njegovi "tovarni" še nisem slišal. Ko je fant videl dvome na mojem obrazu, je segel v žep in prinesel iz njega fotografijo: slovenski fant, slikan pred tovarno. Na zadnji strani slike na pripis, ki je potrdil, kar me je novodošli fant spočetka vprašal. Starši so mu poslali to sliko v Avstrijo, ko so zvedeli, da odhaja v Avstralijo. Sosedovi so jo dobili od svojega sinka, ki je tu med nami že kakih šest let. "Le najdi ga, ta ti bo lahko pomagal za začetek, ko je že do svoje tovarne dospel v nekaj letih..." se je glasilo pismo.

Papir je potrpečljiv, fotografski aparat pa tudi posname, kamor ga obrneš. Žal sem moral resnici na ljubo novodošlemu povedati, da je "tovarna pogorela, njen lastnik pa bankrotiral v tej strašni krizi". Upam, da me je razumel, da sem resnico malo olepšal. Na ljubo staršem nisem povedal, da sem "tovarnarja" lansko leto enkrat našel celo v zaporu zaradi tatvine. No, pa dovolj o tem!

Pa se še čudimo, če doma mislijo, da tukaj funti rastejo na drevesu...

★ Za nagrobni spomenik podgrajskemu rojaku Rudiju Stembergerju sem dobil kot prvi dar vsoto treh funtov od Antona Brneta. Zahvala njemu, ostalim pokojnikovim znancem in rojakom pa prošnja, da se pridružijo Antonu.

Z Vseh Vetrov

CONGO, znana nova država v Afriki, zadnje čase precej manj vznemirja svetovno pozornost, sam v sebi se pa še davno ni pomiril. V listu KATOLIŠKI MISIJONI imamo poročilo od tam izpod peresa slovenskega misijonarja brata Karla Kerševana. Pisal je letos v januarju: Položaj tu pri nas se ni zboljšal v nobenem oziru, gotovo se je celo poslabšal. Na primer gospodarsko in kar zadeva avtoriteto, red in življenjsko raven. Dežela potrebuje vsake vrste strokovno izvežbanih ljudi, a kaj, ko Evropejcem delajo življenje neznosno, brez varnosti za imetje in celo življenje. Vsega je kriva splošna anarhija. Posamezne pokrajine si nasprotujejo in v vsaki od njih se stranke divje sovražijo. Vsaka skupina ima svoje oborožene tolpe in te imajo slednjic vso oblast v rokah. Znane pokolje (19 katoliških misijonarjev itd) imajo na vesti Gizingovi plačanci, ki nasprotujejo katangeškemu predsedniku Čombeju in zato tudi vsem, ki so z njim in ne z njimi. Po prepričanju so pristaši lani umorjenega Lumumbe.

POROKA KATOLIŠKEGA Španca, princa Juana Carlosa, s pravoslavno Grkinjo nas sama na sebi kaj malo zanima. Vzbudila je pa veliko pozornosti in zgledevanja zaradi tega, ker se je vršila najprej v katoliški, nato pa v pravoslavni cerkvi. Ali se je spet izkazalo, da papež dovoljuje nekaj visokim glavam, kar je nizkim prepovedano? Ne! Toda v Grčiji je dražavna postava taka, da zgolj civilna ali pa zgolj katoliška poroka nista priznani. Kdor hoče, da velja v Grčiji za poročenega, mora skleniti civilno veljavno poroko v pravoslavni cerkvi. V takih primerih pa katoliško kanonično pravo dovoljuje tako "dvojno" poroko, pa naj bo ženin visoka glava ali nizka butica. To-rej je vse zgledevanje brez pametnega smisla.

HRUŠČEV IN KENNEDY imata zadnje čase oba skrbi zavoljo domačega kmetijstva, ki noče delovati po njuni volji. Hruščev je vedno bolj za petami svojih domačih kmetov, pa celo v Bolgarijo in Romunijo jih je šel priganjat in učiti, kako naj dvignejo poljedeljsko produkcijo, da komunistični svet ne bo prehudo stradal. Nasprotno je pa Kennedy hotel ustaviti preveliko gorečnost ameriških farmerjev, ki pridelajo toliko, da nima kdo jesti. Pridelke kopičijo v ogromnih shrambah za neko nepoznano bodočnost. To stane denar in vlada mora nositi stroške. Kennedy bi rad kmetom predpisal, koliko in kaj naj pridelujejo, pa mu je

kongres namero ovrget. Moral se je vdati, njegova jeza na republikance mu nič ne pomaga. Vendar je Kennedy na boljšem kot Hruščev, ki je vzrok za slabe letine povedal tako: Amerikanci nočejo prenehati z oboroževanjem, zato tudi mi ne smemo. Na žalost pa ne moremo obojega — vzdrževati dobro oboroženo vojsko in zraven uspešno kmetovati.

PETINDVAJSET MILIJONOV današnjih Nemcev se je rodilo po letu 1933, ko je Hitler prišel na oblast. Ko je propadel in z njim njegova Nemčija, so bili mnogi še otroci in nacizem jim ni bil v kosteh. Nova — demokratična Nemčija jih je hitro začela drugače vzgajati in so odrasli v sovražnike nacizma Tisti, ki so se rodili po padcu Hitlerja, pa sploh dosti ne vedo, kako je bilo pod nacizmom. To bo nadalje vsako leto bolje, stari odmirajo, mladi prevzemajo javna mesta — ni se bati, da bi nemški militarizem še tretjič treščil Evropo in svet v kako svetovno vojno... Tako se tolažijo tisti, bi radi bili današnji Nemčiji naklonjeni, pa se je nekje globoko v mozgu vseeno boje. S pomočjo demokratičnega Zapada in z lastno notranjo žilavostjo se je Nemčija čudovito hitro dvignila iz povojnih razvalin in to kljub bridko občutljivi okrnjenosti na vzhodu. Takega naroda in take države si ne smemo odtujiti z izgovorom, da se je bojimo. Čim bolj jo skušamo pri-tegniti v skupnost zapadnega sveta, toliko bolj onemogočimo med današnjimi Nemci kako porajanje mlitarizma ali celo novega nacizma. — Tako dopovedujejo sebi in drugim tisti, ki današnjim Nemcem zaupajo. Med temi je zelo viden na primer francoski De Gaulle.

"KJE SO MILIJONI NEMCEV", ki še danes žive in so bili pod Hitlerjem fanatični nacisti? Slepo so drli za Hitlerjem in počenjali strahote, ki jis opisujejo dabele knjige in jih bodo opisovale še debelejšje. Ali so se ti milijoni Nemcev res kar čez noč spreobrnil, ko je Hitler propadel? Ali ti Nemci res danes mislijo in ravnajo tako, kot jih uči Adenauer, in so vso nacistično ideologijo v sebi ubili? In če je niso, ali res mlajšemu rodu ne skušajo nič od tega vcepljati? Ni treba prehudo sistematične "vzgoje" v teh smerih, Nemec prinese že v svoji krvi na svet vero v "Deutschland über Alles". Treba mu je le krepkega migljeja in uvrstil se bo . . . itd. — Tako in podobno pobijajo zaupanje Zapada v Nemčijo drugi, ki se jim zdi,

da je treba bolj gledati nazaj nego naprej. Bodočnost bo pokazala, kateri imajo prav. Vsekako je pa res, da od zadržanja Nemčije odvisi marsikaj v Evropi in na svetu.

ROŽE NA OKNIH najdeš pri slovenskih hišah v Kanadi, tako se da razbrati iz nekega članka v listu **BOŽJA BESEDA**, ki izhaja v Torontu. Med drugim beremo: Slovenske gospodinje goje rože po vrtovih in po oknih. To je lepa slovenska navada, ki naj se tudi v Kanadi ohrani. Kako lepo je slovenski pesnik ovekovečil to slovensko navado v pesmi: **DUMA**:

Nagelj iz oken vije zelen se po steni.
Rdeče se peni v soncu tihi ta slap.
Znamenje fantom, ki hodijo mimo čez dan,
znamenje tajno za noč.

Nam slovenskim misijonarjem so pa rože na oknih znamenje, da v tistih hišah žive Slovenci. Kolikokrat nisem vedel za številko hiše, a vedel sem za ulico. Rože na oknih so pričale, to je bilo znamenje namesto številke.

SLIKAR STANISLAV RAPOTEC se spet in spet imenuje med najbolj poznanimi in priznanimi umetniki v Avstraliji. V razstavah po raznih umetniških galerijah se vedno pojavljajo njegova dela. Kritika mu je v glavnem močno naklonjena. Priznavajo, da je njegova umetnost "robust" — krepka, močna, "mišična". Seveda je pa treba imeti čut za "abstraktno" umetniško izražanje, brez tega čuta boš zaman skušal prodreti v skrivnost Rapotčeve umetnosti.

† PROFESOR IVAN RUDOLF

Brat Dušana Rudolfa v Sydneyu, oče bivše Avstralke Neve Rudolfove, pesnice Južnega križa, našim bralcem znan posebej po nedavnih objavah zanimivih lovskih zgodb — odšel v večnost. Naj uživa **MIR** v Bogu! O njem bremo v goriškem Kat. Glasu naslednje vrstice. Izrazom sožalja se pridružuje tudi naš list: so-progi, bratu, hčeri in sinu. — Ur.

SMRT S SVOJO KOSO je zopet zamahnila med vrste tržaških Slovencev in pokosila prof. Ivana Rudolfa. Neizprosna bolezen ga je po dolgem in mučnem trpljenju iztrgala iz njegove družine in od njegovega dela v petek 4. maja, pogreb pa je bil v nedeljo.

Pok. je bil doma z Vrabč. Postal je doktor ekonomije. Prišel je v Gorico in tu služboval na Slov. kmečki banki. Nato pa se je pred fašizmom preselil v Jugoslavijo, kjer je izvrševal profesorski poklic na raznih šolah. Po vojni se je vrnil v Trst in bil profesor na trgovski akademiji.

Poleg poklicnega dela se je vedno udeleževal v politiki in kulturi. Spadal je v krog slovenskih politikov, po vojni pa je pristopil k novemu demokratskemu gibanju, iz katerega je nastala Slov. demokratska zveza. Bil je ves čas njen član in tudi član vodstva. Zadnja leta je sprejel odgovorno uredništvo Demokracije, v katero je tudi veliko pisal.

Bil je vedno značajan in narodno zaveden mož, ki je ostal zvest tudi verskim izročilom očetov. Zato je tudi njegova smrt bila smrt krščanskega moža. Na zadnji poti so ga pospremili številni prijatelji in znanci. Sprevod je šel iz hiše žalosti do rojanske cerkve. Veliko ljudi je sledilo sprevodu tudi na pokopališče pri Sv. Ani. Ob odprtem grobu so spregovorili dr. Branko Agneletto, inž. Sosič ter dr. Bratina.

Družini in vsem preostalim sožalje, pokojniku večni pokoj!

Vinka Beličiča: "NOVA PESEM"

Ludvik Klakočar

V BUENOS AIRESU SO LANI NATISNILI knjižico z nekaj več ko sto strani, ki jo je spisal Vinko Beličič, profesor na slovenski gimnaziji v Trstu, pesnik in kritik. Premnogim bo ta uvod nepotreben, ker ga ali osebno poznajo ali vsaj po vnetem književnem delu v zadnjem desetletju, ki je poneslo njegovo ime med razkropljene Slovence širom po naši obli.

Naj takoj pribijem, da sem se po vestnem prebiranju in tehtanju prepričal, da prav ta skromna knjižica, ta "nova pesem", sodi med najlepša slovenska dela, kar jih naša književnost zadnjih dvajset let premore. Dokazov za tako trditev zlepa ne bi zmanjkalo, a podrobne odlike bom skušal povezati v obširnejši obrazec, iz katerega bo zasijalo resnično bistvo te imenitne slovenske miniature.

Kdor je kdaj prebiral Beličičeve rahle in s tenkim čutom stlane lirične pesmi, se mora zdaj nehotе vprašati, zakaj je stopil s svetle pesniške steze in odprl svoje žile v štirinajstih nevezanih črticah. S takim dvomom v srcu sem tudi sam odprl platnice Beličičeve "Nove pesmi", saj je bilo v preteklosti tolikokrat potrjeno, da pesniški navdih v nevezani besedi shlapi in se poplitvi, a pisatelj je preneroden, da bi spretno vodil zlato uzdo plamtečega Pegaza: pesnik pač samo poje in pisatelj samo piše. Čeprav torej po starem pravilu splošno drži, da je pesnik slab pisec, pisateli pa neokreten pesnik, je Beličičeva "Nova pesem" svetla izjema. Prav v tem pa je njegova izredna veljavnost. Če je kot pravi lirik v teh drobnih črticah tako prepričevalno uspel, je to samo dokaz, da je za bogata doživetja, ki jih je tako dolgo negoval v srcu in umu, našel tudi primeren izraz. Trdim, da je to storil po resnični notranji potrebi. Kdor ga поблиže pozna in torej lahko nekako dosluti, kako iskreno reagira na usodo in življenje, s katerim je ves povezan, bo gotovo pritrtil.

To delo pa tudi izpričuje njegovo umetniško rast. Dozorel je v pesnika misleca, ki je spoznal, da še tako skrbno tehtane in po zvenu ter notranji sili izmerjene besede ne zadoščajo več, ko ga val spoznanj neminljivih vrednot sili v nevezanost. Prišel je do praga sveta, kjer se resnica in lepota stekata; prodril je do sveta, kjer tudi modreci začenjajo jecljati — in v tem smislu je njegova pesem dejansko "nova".

V štirinajstih podobah je Beličič sestavil mičen avtobiografski mozaik, v katerem je s tenkim pesniškim šestilom skušal izmeriti srčne stiske in grenkobe človeka idealista sredi trdega, krutega sveta. Prikazal je notranji drget rahločutnega človeka, ki se sam zaveda svoje mehko in slabosti, a hkrati ve, da mora biti vzor trdnosti, da se ga lahko varno oklepajo družina, učenci in tavajoči prijatelji brezdomci. Redkokdaj in le za hip stopa iz začrtanega četverokotnika: mati-družina-domovina-Bog. A kadar je treba, žgoče oplazi hinavščino, politično laž, lakomnost in živalskost, ki se zaletavajo vanj in mu kalijo notranji mir. Zato se tako rad zateka v naravo, kjer ni hlimbe in kjer ga ptice, gruda, oblaki in potoki pomirijo ter mu usmerjajo pogled proti poslednjim resnicam.

Eno odliko pa najdem v Beličičevi prozi, ki bi jo rad posebej podčrtal: njegov slog je dehteče pesniški, mestoma silno zgoščen in prepleten z izvirnimi prisodobami ter kipečo simboliko, ki jih površni bralec prav lahko prezre. Zato pa je potrebno, da knjižico res pozorno prebiraš, če hočeš izluščiti vse zlate utrinke, ki krožijo okoli njegovih misli in občutij.

Najbolje bo, da iz "Nove pesmi" povzamem nekaj kratkih primerov, ki sem si jih kar mimogrede začrtal. Pretehtajte tale odstavek, v katerem se pisec spomni domačih krajev:

"Da bi še enkrat občutil tisto sladko grozo ob gledanju v brezmejne, mračne, nasveže zasuete zamolke gorske gozdove s temnosivim počivajočim nizkim nebom, pijano trudnim od silnega sneženja!"

Niš manj ko enajst pridevnikov (!) v eni sami potezi, ki jih niti ni ločil vseh z vejicami, da ne bi nastale razpokline v težki besedni masi. Tako barvno gostoto težko najdeš celo v svetovni literaturi. Izvirnost tega opisa bi še najlaže občutil, če bi skušal ta stavek prevesti v kak tuj jezik. Takoj boš spoznal, da se vse zatika in da se vse barve razlezejo in razmažejo — izvorni opis se nehotе zruši pod svinčnikom.

Zdaj pa tale stavek:

"Mesec se je izmotal smrekam iz vznožja, se splazil skozi veje in se odtrgal od vršičev: zakraljeval je na nočnem nebu."

S štirimi (!) izvorno lepo nanizanimi glagoli je v razmeroma kratki besedni vrsti metaforično posadil luno na prestol. Gotovo je, da imamo pred seboj klasičen primer voljnosti in moči slovenskega glagola. Da se boste sami prepričali, da nikakor ne polagam v izvirnik več, kakor je v resnici v njem, marveč gotovo nasprotno, naj navedem še tale primer:

“Mlakuže na kolovozu so se že prekrile s tankim ledom — in v njih sva kmalu videla odsevati rdečino zarje, kakor bi bili po poti raztreseni ogromni madeži strjene mlade krvi.

Rekel sem mu: ‘V vsakomer je skriti vulkan uničevanja, razuzdanosti in obupa; treba ga je pa nenehno krotiti. Kdor ga ima v oblasti, dočaka uro milosti — znanilko čistega zraka, cvetja in velike svetlobe.’”

Poglejmo še Beličiču v dušo, ko se v mislih poslavlja od domačih krajev in ljubljene Matije:

“Jaz res nimam po kaj hoditi nazaj. Vestisti mali zlati svet je v meni. Zamaknjeno pi je duša iz tega dragulja in čaka odrešenja. Veliki, močni, lepi in zvesti Matija, ki si tako rad imel trtje in sadovnjak, njive in pašnike, govedo in čebele, ljudi in svetnike in Boga — jaz se ne morem posloviti od tebe. Midva se bova še veliko pogovarjala, zakaj skozi bedo

in varljivost ne morem hoditi sam. Govoril mi boš iz velikega miru od onstran, dokler tudi jaz ne stopim z odra in ne preidem v tisto deželo, kamor ne seže umirajoči veter.”

Pritegnili mi boste, da je to besedilo pretresljivo ganljivo in vzor vlite lepote.

A naposled še njegova molitev:

“Velika roža je dozorela, vihar je raznesel in razsejal seme — jaz sem eno tako semence, bitje bolečin in zmogljivosti, pognati moram in se razcvesti. Ostani, Tolažnik, v meni, ko v zlovežči svetlobi zahaja stari čas in v grozečem bobnenju prihaja ogenj, vihar, potres in povodenj!

Velika je moja odgovornost, ki sem ji usunil pekočino domotožja, in ne smem se ji izneveriti, če naj pokonci pričakam sodbo . . . tu ali v še bolj tuji deželi.”

Tako se v tej knjižici vrsti lepota za lepoto. Globoko čutim, da bi bila potrebna še dosti podrobnejša analiza, da bi lepote po svoji moči od vseh strani osvetlil in izmeril. Naj velja za zaključek: sem docela prepričan, da bo Beličičeva “Nova pesem” obstala kot dragulj posebne vrste v povojni slovenski književnosti. To bi brez pomisleka zapisal, če bi pisca niti po imenu ne poznal, a ker sem mu dosti let bil blizu, bom iste besede dvakrat podčrtal.

ŠTIRINAJST TISOČ

žalostnih zgodb

NASLOV V SLOVENSKEM ČASOPISU iz starega kraja se sicer glasi tako: 489 žalostnih zgodb. Toda ko preberemo članek pod tem naslovom, pridemo do zaključka, da je treba naslov popraviti in napisati tako, kot stoji tu gori nad našim člankom.

Zakaj taka razlika? Zato, ker mi gledamo na tiste "zgodbe" z drugačnimi očmi, bolje rečeno: z drugačno mislijo, kot gleda nanje člankar v domovini. Kaj je na stvari?

Čitajmo:

"V zadnjih dveh letih je bilo na že tako prenapolnjenem ginekološkem oddelku novomeške bolnišnice 1644 splavov, od teh kar 957 s socialnim motivom. Lani: samo v novomeški bolnišnici 866 splavov, od teh 489 s socialnim motivom".

Člankar v onem časopisu torej šteje med "žalostne zgodbe" samo tiste splave, ki si jih nosne ženske izposlušajo pri zdravnikih zaradi težkih socialnih okoliščin. Člankar ne pove, iz kakšnih razlogov si dajo napraviti splave ostale ženske iz števila 866, vendar ti zanj niso "žalostne zgodbe". Člankar ne pozna besede "greh", mi to besedo in njen pomen poznamo.

Dalje piše dotični člankar:

"Število zdravniško odpravljenih plodov pa je v republiškem smislu še bolj zaskrbljujoče. V Sloveniji je to število od 440 v letu 1955 naraslo na 14.000 v letu 1961. Ker to tudi na seji Sveta za zdravstvo LRS pred nedavnim razpravljali, da je treba na neki način omejiti naraščanje števila splavov, pogledjmo, kje so vzroki za tako stanje."

Torej se je število zdravniško odpravljenih splavov v 6 letih pomnožilo skoraj 32 krat! Ni čudno, da so nad številom zaskrbljeni — pa to so šele samo v javnih bolnišnicah po uradni zdravniški komisiji dovoljeni splavi! Kje so drugi, "zakotni" z zdravnikom ali brez njega!

Ker je za nas vsak umetni splav ne samo "žalostna zgodba", ampak tudi velik greh zoper peto božjo zapoved, je bilo treba napis nad našim člankom spremeniti, čeprav se je bati, da vsi in vse, ki berejo MISLI, te spremembe ne bodo hoteli razumeti . . .

Kako omejiti število splavov?

Tudi o tem beremo v dotičnem časopisu iz domovine. Seveda ne tako, kot bi hotela Cerkev — to člankar izrecno poudarja — tako namreč, da vzgoja v domači hiši in drugod o spolnih zadevah

kratkotamo molči. Da Cerkev to zahteva, sicer nikakor ni res, pa dotični, člankar to pač verjame, kaj mu hočemo? Res pa je, da Cerkev razume "spolno vzgojo" v tem smislu, da mladino navaja k čistosti v mislih, besedah in dejanjih. Člankar, ki močno toži o pomanjkanju spolne vzgoje v domači hiši in v šolah, pa razume "spolno vzgojo" popolnoma drugače.

Kako pa?

Niti besedice o kaki vzdržnosti, o premagovanju spolne sle, o begu pred nevarnostjo in skušnjavo. O, kaj še! Njemu pomenja "spolna vzgoja" samo potrebno vednost in znanje, kako pri svobodnem spolnem udejstvovanju preprečiti spočetje, naj že bo v zakonu ali izven zakona. Če to veš in pravilno izvedeš, se ni treba več bati — splavov! Njihovo zaskrbljujoče število ne bo samo padalo, izbrisano bo!

Moram pač spet reči: besede "greh" člankar ne pozna.

Pomudimo se za hip samo še pri zaključni njegovi "ugotovitvi":

"Dosegli bomo, da bo vsaka žena rodila le takrat, kadar si otroka resnično želi. Le tak otrok bo užival ljubezen matere in očeta in bo deležen skrbi in vzgoje, kakršne si želimo."

Bojimo se, da bo gornjim besedam pritrdila tudi marsikatera bralka in marsikateri bralec MISLI. In se bo v tem prikimanju bralo tudi to, da si pametna žena ne želi več ko enega, morda pa vendar dva. In kako je potem z vzgojo? Ali ni vredno premisleka dognano dejstvo, da je slovenski narod v vseh preteklih stoletjih dobival pomembne ljudi, ki so zapustili svoja imena in svoja dela v njegovi zgodovini, iz številnih družin?

Pisatelj Finžgar je moral misliti na to, ko je leta 1959 pisal v Koledarju celjske Mohorjeve:

"Novakov gospod, Tomo Zupan, nam je s prižnice neko nedeljo naštel sto dvajset študiranih ljudi iz naše fare (Breznice) od leta Prešernovega rojstva (1800) pa do 1900 . . . Mladino používa danes tovarna. Nič več naša fara ne bo dajala Prešernov in Čopov . . . Sedaj se je vse presukalo. Nič več ni latinskih študentov. Vse vre v tovarne."

Tako je zapisal, mislil si je pa gotovo, česar ni smel zapisati v letu 1959. Mislil si je tako, kot se nam zdi potrebno popraviti zaključno ugotovitev današnjega člankarja v domovini:

"Dosegli boste, če pojde tako naprej, da bodo tovarne pod vašim vodstvom do konca izkvarile naš narod, ki ne bo več narod kot ga poznamo iz preteklosti — vsa domovina bo postala ena sama tovarna za proizvodnjo brezdušnih, breznarodnih in neslovenskih komunističnih mašin . . ."

PISATELJ FR. S. FINŽGAR UMRL

DNEVI DOLGEGA ŽIVLJENJA in neumorne delavnosti so se mu iztekli 2. junija 1962. Dočakal je 91 let in skoraj 4 mesece. Umrl je v svoji hiši v ljubljanskem Trnovem. V sobici, kjer je imel oltar za maševanje, so ga položili na mrtvaški oder. O pogrebu še nimamo poročila in ga verjetno za pričujočo številko MISLI ne bomo dobili.

Ni treba posebej dopovedovati, kdo je bil Finžgar. Vsekako eden najbolj znanih in priljubljenih slovenskih pisateljev, pa tudi eden najbolj produktivnih. Slika kaže njegov portret ob sedmih debelih zvezkih njegovih spisov, ki jih je prav zadnja leta izdajala celjska Mohorjeva. Toda to so samo IZBRANI spisi, to se pravi, da ni v njih vse, kar je Finžgar napisal. Če bodo kdaj izšli njegovi ZBRANI spisi—vse, kar je napisal—kdo bi mogel vedeti? Izhajanje sedanjih IZBRANIH spisov je ves čas z zanimanjem in veseljem spremljal, prav ko je sedmi in zadnji zvezek v prodaji, je Bog poslal angela smrti, ki je rekel: Dokončano je...

Franc S. Finžgar je bil rojen 9. febr. 1871 v vasi Dosloviče v žirovniški fari na Gorenjskem. Svojo zadnjo duhovniško službo je imel kot župnik

trnovske fare v Ljubljani. V pokoju je ostal tam in bil prijateljski sosed rajnega arhitekta Plečnika. Ta mu je zelo posrečeno ilustriral v posebni izdaji pravljico knjigo MAKALONCA.

Lansko leto, za 90letnico, je Mohorjeva družba pisatelju v čast ustanovila takozvano Finžgarjevo literarno nagrado, ki naj se vsako leto na Finžgarjev rojstni dan podeli enemu zaslužnih mož za Mohorjevo. In seveda so to nagrado podelili prvič Finžgarju samemu in sicer v znesku 300,000 din.

Rajni pisatelj in bil do zadnjega kar pri dobrem zdravju, le gluha je postajal od leta bolj. Moral si je natakati slušni aparat, ki pa mu baje ni dosti pomagal. Zdaj je odšel za mnogimi drugimi zaslužnimi slovenskimi možmi. V vsem življenju je užival splošno spoštovanje, saj je kljub človeškim slabostim vedno skušal biti pred vsem — duhovnik. Kako je mogla takega moža potegniti za seboj propaganda O.F. in kar ji je sledilo, je pač ena tistih ugank, ki so skrivnosti človekove notranjosti. Naj ostane spomin nanj v vsej časti med nami in Bog mu daj vse dobro. Poleg molitve zanj se mu bomo najlepše oddolžili, če pridno segamo po njegovih IZBRANIH spisih, ki jih imajo tudi naše MISLI na ponudbo.

O FINŽGARJU NA MRTVAŠKEM ODRU privatno pismo iz Ljubljane: "Ko sem ga šel v nedeljo zjutraj kropiti v njegovo skromno sobico, kjer je imel tudi oltar, so mi prišle solze v oči. Tako ubog se mi je zdel, tako skromen, a tako velik po svojih delih. Ves dan so romale trume njegovih častilcev tja, večinoma sami preprosti ljudje."

mož in žena

Dr. A. Trstenjak:

“MED LJUDMI”

Kakor si postelješ

“KAKOR SI POSTELJEŠ, tako boš ležal”, pravi slovenska ljudska modrost.

To velja zlasti za zakon. Podatki o ločitvenih pravadah na sodišču, a tudi nešteti odgovori, ki so jih razni strokovnjaki na tem področju dobili, vedno na novo potrjujejo isto dejstvo. Pri vseh nesrečnih zakonih, pri vseh razprtijah, ki vodijo do ločitve, glavni vzrok: “spolno vprašanje”. Z drugo besedo: pomanjkanje “intimne vezi”. Zakonske neprijetnosti, povzročene zaradi drugih okoliščin, bi lahko mirne duše prezrli, če bi bile le medsebojne intimne vezi zadovoljive.

K grafologu pride mlada žena in prinese svojo in moževo pisavo:

“Povejte, ali sta najina značaja za skupaj?”

Grafolog ji pove nekaj izrazito lepih lastnosti njenega moža. Plemenit je, dober in nesebičen, ima smisel za delo v ožjem družinskem krogu. — Žena pritrди.

Grafolog nadaljuje: Mišljenje vašega moža je izrazito razumsko, matematično in računsko. — Ženi se vlijejo solze:

“Saj to je tisto! Pri vsej svoji dobroti je tako hladen. Saj me ne zanemarja, vedno mi kaj prinese, vse bi storil zame. Prav za prav bi mi moralo biti ob njem dobro, a vendar se silno dolgočasim. Samo svoje delo vidi, riše in piše, ne da bi se z menoj kaj poigral, ne da bi me vsaj malo pobožal ali mi kakorkoli razodel, da me ima rad. In to vedno pogrešam.”

Seveda bo marsikatera žena rekla, da je ta — mestna — ženska preveč občutljiva. Druga bo mogoče rekla, da bi njej tak hlad od strani moža celo prijal. Večina bo pa dala prav oni, zakaj nežnosti jim ugajajo, ljubkovanja pogrešajo. Nekatere znajo moža zlepa prisiliti, da postane ljubezniv. Na primer: “Če sem pogrešala ljubeznivosti, če me je mož zanemarjal, sem se naredila, kakor da sem bolna. Takoj se je bolj zmenil zame in postal ljubezniv”.

V vsem tem se razodeva globoka psihološka razlika med možko in žensko naravo. Smo jo ob

kratkem že nakazali: pri moškem prevladuje naravni ali spolni nagon, pri ženi pa ljubezenski. Nekateri mu pravijo “duševni nagib”. Če pustimo ob stran izjeme, ki so kakor povsod tudi tukaj, moramo reči, da žene samo spolno razmerje ne zadosti, ako ne gre skozi čarobno mavrico ljubezni in njenih izrazov.

Slabo je postlal

Mož, ki žene v teh rečeh ne razume, je sebi in njej slabo postlal. Pust, brezobziren, morda celo robot je v svojih odnosih do žene. Če je taka žena z leti vedno bolj občutljiva, jezljiva, zamerljiva, čemerna in celo živčna — nervozna — se temu ni čuditi. Še manj kaže iskati vzroke vse naokrog in hoditi k zdravniku. Ako bi bil mož bolj pristrčen do nje, ako bi v najintimnejših odnosih čutila več njegove duše, ne samo telo in njega potrebo, bi z večjim zadoščenjem sprejemala od njega vse. In bi bilo tudi njeno telo z dušo vred bolj zdravo.

Dr. Schatzing pravi v svoji knjigi “Razumevanje žena”, in dobro pravi: V primerih, ko prihajajo živčno razrvane in nezadovoljne žene k zdravnikom, bi bilo potrebno, da bi prišli tudi njihovi možje. Potrebni so nauka in navodil, kako naj z ženo ravnajo. Če možje žensko naravo razumejo in skušajo ženo v njenih čustvih zadovoljiti, njihov zakon ne bo “mučilnica”. Žal pa, da res marsikatera žena in mati preživi v taki mučilnici dolga leta ali celo desetletja.

Odlični zdravnik dr. Butterfield pravi: “Spol ni nič drugega kot ena izmed ugodnosti zakonskega življenja, a če te intimne vezi ne delujejo, kot bi bilo potrebno in prav, tudi druge stvari ne bodo v redu med možem in ženo”. Ljubezensko spolno razmerje med možem in ženo pomeni najmočnejši naravni steber zakonske sloge, ki vse druge stebre pokonci drži. Tudi če vse v zakonu odpove, se zakon ne bo razdrl, dokler ga drži v ravnotežju pravilno medsebojno ljubezensko razmerje.

ŠE O NARODNIH NOŠAH

Anica Srnec

NEKI PROFESOR FRANCOŠČINE NA NAŠI UNIVERZI se je nekoč posmehoval tradicionalnim Bretoncem v Franciji, češ kako so nazadnjaški. Njihova dekleta se še danes oblačijo tako kot so se oblačile njihove babice. Za avstralske študente in študentke je bila to imenitna šala.

Zraven mene je pa sedela Litvanka, ki je bila drugega mnjenja. Dregnila me je in mi pošepe-tala:

“Tudi naš narod ima še tako tradicijo, pa jaz ne najdem nič nazadjaškega v tem. Jaz sama se bom celó poročila v litvanski narodni noši, čeprav nisem nikoli videla domovine staršev.”

Toplo mi je postalo pri srcu. Takoj sem priš-tela Litvance med tiste narode, o katerih velja: UMRETI NOČEJO! Tudi pod Južnim križem ne!

Kaj pa naj rečem o nas Slovenceh glede narodnih noš? Mislim, da so minili časi, ko je bilo treba temu ali onemu prigovarjati, naj si obleče narodno nošo. Postale so že tako “moderne” v Avstraliji, da so zaželele pri vseh mogočih javnih nastopih. Če se ne moremo v zadostni meri odzvati, je pač zato, ker še vedno ni dovolj noš med nami.

V prejšnji številki MISLI je bilo objavljeno pismo o narodnih nošah iz Ljubljane. Ko ste brali, je gotovo marsikdo odkimal, češ: bi si jo nabavil, toda 80,000 din ali 34 funtov v Avstraliji — pre-drago!

Da je to predrago — drži! Da je pa to edina pot za nabavo narodne noše — ne drži! Niti pismo iz Ljubljane ni tega trdilo, povedalo je nekaj zanimivosti o narodnih nošah tam, to je pa tudi vse.

Iz lastne izkušnje in iz izkušenj drugih v mo-ji bližini trdim na vso moč glasno, da je mogoče priti do narodnih noš po neprimerno manjših ce-nah, samo hoteti je treba. Ponovno se obračam posebno na dekleta: NAPRAVITE SI JIH SAME! Saj si jih tudi naše babice niso naročale bogve odkod, same so si jih sešile. Tako ostanimo pri tra-diciji tudi v tem pogledu. Blaga, primernega za na pravo, noš, je v Avstraliji na izbiro. Tudi okraski za avbo se lahko dobe za nekaj šilingov.

Vem, poročene žene pravijo: “Jaz bi si jo že naredila, pa sem prestara, da bi si jo nataknila. To je za dekleta”.

Recimo, da je v tem nekaj veljavnega izgo-

vora. Toda, matere, otroke imate, zakaj se pa za-nje se spravite na delo za narodne noše? Ali bi se jih branili obleči?

Ko so naše matere v Melbournu šivale narod-ne noše za otroke, in jih izročile Miklavžu, naj jih razdeli, jih je tudi skrbelo, koliko bo pravega ve-selje med obdarovanci. In res se je ta ali oni po-čutil nekam okornega v tej vse drugačni “unifor-mi”. Ko so pa v njih nastopili in so gledalci navdušeno ploskali, so se mlade glavice začele dvi-gati. Ko so spet prišli v slovensko šolo, ni bilo ne konca ne kraja pripovedovanja: “Moje prijateljice so rekle, da imam ‘beautiful uniform’ — Ali:” “Sosedovi so me slikati z barvnim filmom”.

Tudi ob Moomba sprevodu so bili naši otroci deležni navdušenega aplavza. Kljub vročini in dol-gi poti so krepko korakali. Prišel je prevodnik in vprašal malo Cvetko Uršičevo, če se hoče peljati. Deklica je dvignila glavo, odločno odkimala ter ko-rakala dalje. Prevodnik se je nasmehnil. Jaz tudi, zakaj prišlo mi je na misel: UMRETI NOČEMO!

Včasih res še naletimo na Avstralca, ki se ob pogledu na narodno nošo Evropejcev prezirljivo nasmehne. S tega vidika je bilo zanimivo opazo-vati reakcijo mladih Avstralcev na Moomba praz-novanju. Radovedno so opazovali razne narodne skupine mimoidočih. Nič posebnih pripomb nisem ujela. Ko so pa zagledali našo skupino, so udariii v navdušen plosk.

Prepričana sem, da bodo taki prizori ostali našim otrokom nepozabni. Obenem z narodno no-šo bodo vzljubili še vsa druga izročila in dediščino prednikov, če se bomo le potrudili, da jim te dra-gocenosti posredujemo.

Če bomo to dosegli, slovenstva v Avstraliji ne bo tako kmalu konec. Pri Avstralcih pa zanimanje za naše narodne noše vzbuja tudi zanimanje za vse naše kulturne zadeve, ki smo jih prinesli s seboj v to deželo. S tem bomo razširili obzorje av-stralskih sosedov, med katerimi ne bi hoteli osta-ti tujci, ampak želimo živeti med njimi kot brat-je med brati v medsebojnem razumevanju in lju-bezni.

UREDNIK PRIPOMINJA: Na tisto OPOZO-RILO v junijski številki stran 166 sem dobil nekaj nejevoljnih pripomb. Nekdo piše: “Če je Slovenski klub nekdo tako potegnil, da mu je računal 34 funtov za izdelavo narodne noše, naj bi klubsko glasilo ne obešalo tega na veliki zvon. Za ta denar bi lahko bile tri, če ne štiri.” — Na to odgo-varjam: Vsaka šola nekaj stane. Če je moral skozi tako šolo tudi SKM, zakaj naj bi ga bilo sram? Veseli bodimo, da po vseh teh razpravah zdaj ve-mo: **Ako ni vneme med nami za nabavo narodnih noš — vprašanje stroškov ni vzrok.**

TRNJEVA POT ZDRUŽEVANJA

AVSTRALSKIH DELAVCEV

PRVI NASELJENCI V AVSTRALIJI, ki so se smeli svobodno gibati, so prišli v novo deželo šele po letu 1800. Poprej so bili tu sami kaznjenci (konvikti) in o kaki organizaciji med njimi seveda ni bilo mogoče niti misliti. Šele potem, ko so bili v deželi tudi svobodnjaki, se je pojavil poskus združevanja med kaznjenci. Toda s kakšnim uspehom? Leta 1822 je neki kaznjenc pregovoril sotrpine, da so skupno zahtevali boljšo hrano in višje mezde za delo. Postavili so ga pred sodišče. Prisodili so mu 500 udarcev z bičem, zraven pa še mesec dni zapora ob kruhu in vodi. Od tedaj je poteklo torej komaj 140 let.

Med svobodnimi delavci je pa čut za potrebo delavskih združenj tudi le polagoma rasel. Po podatkih, ki so nam znani, je bilo leta 1840 kakih 10 delavskih društev, ki so bila nekakšne zibelke poznejših unij. Imela so pa ta društva v tistih časih komaj po 30 do 40 članov. Kljub svojemu neznatnemu številu so postala delavska društva za vlado "nevarna" in javna oblast v N.S.W. jih je strogo prepovedala. Drugod, zlasti v Južni Avstraliji in Tasmaniji, so se vendar smeli delavci svobodno organizirati in niti stavke niso bile prepovedane.

Z letom 1851, ko so odkrili v Avstraliji zlato rudo, se je začela gospodarska revolucija. Vse je drlo na "zlata polja" in mnogi so bogateli. Veliko število novih naseljencev je prihajalo in to z edinim namenom: obogateti čim najhitreje. Smisel za organiziranje delavstva je zamrl, še tistih nekaj obstoječih unij (če jih smemo tako imenovati) je propadlo.

Med novimi naseljenci je bilo veliko število Kitajcev. Ti se niso potegovali za visoke plače, zadovoljni so bili z zelo nizkim življenjskim standardom, delali so pa kot črna živina. To je moralo izzvati odpor med delavci iz Evrope. Okoli leta 1861 je prišlo do krvavih preteпов in Avstralija je pripravila svoja vrata naseljevanju Azijcev. Vemo, da je še danes tako.

Zlate rudnike so v enem desetletju prilično izčrpali. Razočaranja ni manjkalo. Delavci so se vrnili v mesta — Sydney in Melbourne — pa niso dobili primernih stanovanj. Nastala so številna gradbena podjetja in zaposlila mnogo delavstva. Prišel je čas za ustvarjanje novih unij. Za boljše plače jim ni šlo, saj te so bile kar visoke, šlo je pa za skrajšanje delovnega časa. Cilj kolonijam je bil: 8 urni delavnik. Dosegli so ga še pred letom 1860, čep-

rav ne po vseh istočasno. Ta uspeh je delavstvo prepričalo o potrebi in koristi združevanja — razvoj delavskih unij je bil zagotovljen.

"Delavstvo" tistih časov ni pomenilo v prvi vrsti garačev po tovarnah. Bili so več ali manj obrtniki, rudarji, poljedelci, živinorejci. Vendar je industrija po večjih mestih že krepko izpodrivala majhne obrtnike in jih spreminjala v "delavce". Leta 1874 so se zbrali v Victoriji člani raznih rudarskih združenj in s ustanovili skupno organizacijo pod imenom Amalgamated Miners Association of Victoria. Skupno so pritiskali na vlado in tri leta pozneje je prišlo do zakonitve "Mines Act", ki je vsebovala točko o zaščiti rudarjev prva taka postava v Avstraliji!

Ta uspeh je bila nova pobuda za širjenje unij. Težave je delalo pomanjkanje prometnih sredstev — cest in železnic. V notranjosti dežele je bila poglavitna zaposlitev delavstva pri striženju volne. Bili so silno raztreseni, kako priti do njih? Organizacija med njimi je uspela šele leta 1894, ko se je ustanovila še danes zelo v ospredju stoječa "Australian Workers Union". V obeh imenovanih unijah je bilo kakih 50,000 organiziranih delavcev, vsa Avstralija pa še ni štela 3 milijonov prebivalstva. Ko so nastale še nadaljnje unije, so se vse združile še v višjo enoto: Trades and Labour Councils v posrednih kolonijah, za ves kontinent pa v Intercolonial Union Congress.

Ko je bil 8 urni delavnik splošno sprejet, se je potegovanje za delavske pravice obrnilo v drugo smer. Prav za prav niti sama pravica delavskega združevanja še ni bila uzakonjena, le molče so jo oblasti tolerirale. Unije so pritiskale na javno oblast. Kolonije so se druga za drugo vdajale — zdajnja je bila Zapadna Avstralija v letu 1900. Unije so imele zdaj posla z zahtevami po povišanju plač, pravice do stavk, za večjo zaščito delavstva in podobno. Pogosto je moralo delavstvo poseči po zadnjem orožju, po stavki, in je navadno zmagalo. Vsak tak uspeh je utrl razvoju unij novo pot.

Pa je spet prišel udarec — huda gospodarska kriza. Malo je manjkalo, da niso unije spet šle v franže. Pogajanja z delodajalci niso privedla skoraj nikamor. V tistih zmedah je prišlo do ustanovitve delavske politične stranke, ki jo poznamo pod imenom Australian Labour Party (A.L.P.) Ta stranka je ostala v tesni povezanosti z unijami in povzdignila glas v prid delavstva v parlamentih posrednih kolonij. Tako so delavske unije dobile močan vpliv na zakonodajo. Ko so se leta 1901 avstralske kolonije strnile v federacijo kot državne edince, je bil vpliv unij že tako močan, da je priznanje unij prišlo v zvezno ustavo in je njihova zaščita del temeljnega zakona avstralske federacije.

Izpod Triglava

PISATELJ JANEZ JALEN, župnik v Ljubnem pri Brezjah, nam je menda najbolj poznan po svojih povestih v zbirki VOZARJI. Doslej poznamo iz te zbirke tri povesti: Ovčar Marko, Tri zaobljube in Izpodkopana cesta. Po splošnem občutju in mišljenju je najlepša srednja: TRI ZAUBLJUBE. Zdaj izvemo, da piše Jalen za to zbirko svojih povesti še tri nadaljnje: Uporna zemlja — Dragi bregovi — Most pod zemljo. V vseh teh povestih se Jalen bavi z doživljaji slovenskega človeka zadnjih dveh stoletjih, s šesto knjigo pa misli obravnavati čas, ki ga je doživel sedanji rod in pisatelj sam. Poleg teh povesti ima pisatelj v načrtu še razna druga dela. Upajmo, da bo zmož. Kot župnik je zelo zaposlen v dušnopastirskih opravkih, na plečih mu pa visi nič manj kot 71 let...

V DOLENJSKEM LISTU je bilo brati: V občinskem planu bo treba jasno povedati: prvo je človek, pa četudi ostane kakšna cesta še pet let brez asfalta. Beg učiteljskega kadra moramo prepričati zdaj, ko nam že tako manjka 180 učiteljev (v eni komuni). V komuni se bo treba tej ali oni stvari začasno odpovedati. Včasih napačno razumemo decentralizacijo.

V ŠENTJERNEJU so pevci iz Novega mesta priredili koncert. V poročilu o koncertu v tisku v Sloveniji se bere tudi to: pred koncertom so bile vse šentjernejske gostilne do zadnjega kotička polne. Kazalo je, da ljudje čakajo na koncert. Toda ob napovedani uri so ostale gostilne polne, dvorana pa prazna. Edino občinstvo — razen nekaterih izjem — so bili otroci, ki so s svojim nemirrom motili prireditelje. Ali se vsa kulturna dejavnost Šentjerneja odvija res samo po gostilnah?"

OBČINA ČRNOMELJ, ki obsega po novi uredbi vso Belo krajino, je ena najbolj redko naseljenih občin v Sloveniji. Njeno ozemlje obsega blizu 41,000 ha in na njem je ljudsko štetje 1.1961 pokazalo 16,311 prebivalcev. Pred 80 leti jih je bilo 20,825. To število je v poznejših letih zelo padlo in to zaradi izseljevanja, najbolj v Ameriko. Ko se je izseljevanje čez morje ustavilo, se z leti število prebivalstva dvignilo na 17,105 v letu 1953. Tedaj je pa začelo spet upadati, ker se ljudje še zmerom izseljujejo, čeprav le v druge kraje Slovenije in Jugoslavije.

Misli, July, 1962

VSEH SLOVENSКИH OBČIN (komun po nemem) je sedaj 75, tako so se povečale z združenjem iz manjših in najmanjših.

V NOVEM MESTU so bile 1. aprila tržne cene naslednje: Liter mleka 54 din motovilec 1200 din kg, regrat 800, kisle zelje in repa 100, radič 1200, krompir 50, orehi 180, suhe hruške 160, liter sliovke 500, drva 3000 meter. Jaje ni bilo mogoče dobiti.

V RADOVLJICI na Gorenjskem je umrla akademska slikarica Helena Vurnik. Bila je zelo priznana umetnica in ni dvoma, da je njeno ime znano tudi mnogim naročnikom našega lista.

"PРАВNA ZGODOVINA SLOVENCEV" je naslov 560 strani obsegajoči knjigi, ki jo je spisal dr. Sergij Vilfan in je izšla v Ljubljani. O njej pravi kritika, da je temeljni prikaz splošnih družbenih, gospodarskih, pravnopolitičnih in pravnih razmer, v katerih so si Slovenci v poldrugem tisočletju svoje zgodovine oblikovali kulturno življenje. Avtor knjige je zbiral gradivo za svoje deo 20 let.

MISIJONI V LJUBLJANI so se dobro obnesli, zlasti če upoštevamo tamkajšnje razmere. V cerkvi Morijinega Oznanjenja je bilo nad 10,000 spovedi in nad 21,000 obhajil. Zlasti je vredno poudarka, da so dijaki srednjih in visokih šol pokazali veliko zanimanje za misijon. Zanje so bili posebni govori in tudi posebne pobožnosti. Posebej za srednješolce, posebej za akademike. Udeleževalo se jih po 180 — 200 poslušalcev. To poročilo pa ve povedati samo o misijonu v eni ljubljanskih cerkva. Rečeno je samo še, da so bile vse cerkve dostikrat med misijonom "nabito polne".

O TOVARISU KARDELJU je prišlo šušljanje iz Belgrada tudi v Slovenijo, češ da je Titov govor o zavoženem gospodarstvu komunistov meril precej tudi nanj. Saj je Kardelj med prvimi teoretičnimi gospodarstveniki v titovini. Bajе so v Belgradu že imeli načrt, kako se Kardelja na lep način iznebiti in mu dati primerno mesto v Sloveniji. Mož je pa znal speljati krivdo na — Djilasova ramena. Slovenci so kar zadovoljni, da Kardelj ostane ob Titu in se pri njem uči gospodarskih ved.

Dalje str. 220

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolj poznati!

JANEZ KRSTI JEZUSA

Takrat pride Jezus iz Galileje (iz Nazareta) k Jordanu do Janeza, da bi se mu dal krstiti. Janez pa mu je branil in rekel: "Meni je treba, da me ti krstiš, pa hodiš ti k meni?" Jezus mu je odgovoril: "Pusti zdaj; zakaj spodobi se nama, da tako spolniva vso pravico." Tedaj mu je pustil. Po krstu je Jezus takoj stopil iz vode in je molil. In glej, odprla so se nebesa in je videl božjega Duha, ki je v telesni podobi kakor golob prihajal nadenj in ostal na njem. In glej, začul se je glas iz nebes: "Ti si moj ljubljeni sin, nad teboj imam veselje."

In Jezus je bil pri tridesetih letih, ko je nastopil; bil je, kakor so mislili, sin Jožefov, ki mu je bil oče Heli, temu Matat, temu Levi...

PRI JORDANU 30 LET PO ROJSTVU

Jezusu pač ni bilo treba, da se je podvrgel obredu Janezovega krsta. Toda kot član judovskega naroda je hotel biti svojim rojakom na zunaj ves podoben. Zato je rekel Janezu, da se jima spodobi izpolniti "vso pravico". To se pravi: božja volja je bila, da se Jezus podvrže judovskim običajem vse od obreze naprej. Evangelist poudarja, da je bil Jezus tedaj star 30 let. To pomeni, da bo zdaj javno nastopil, zakaj po postavi nihče ni smel javno učiti pred starostjo 30 let. Pri njegovem krstu je bila razodeta skrivnost o presv. Trojici: Oče spregovori, Sin stopa iz Jordana Sv. Duh se prikaže v podobi goloba. Zakaj goloba? Ker je golob simbol čistosti in miru, to najdemo večkrat v sv. pismu. Podoba goloba lepo predočuje sadove milosti, ki jih Sv. Duh človeku deli.

Jezus se je vrnil od Jordana poln Svetega Duha; in Duh ga je vodil po puščavi štirideset dni, hudič pa ga je skušal. Zivel je med zvermi in ko se je postil štirideset dni in štirideset noči, je bil naposled lačen.

In pristopil je skušnjavec ter mu rekel: "Ako si božji Sin, reci, naj bodo ti kmami kruh." On je odgovoril: "Pisano je: Naj ne živi človek samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust."

Potem ga hudič vzame s seboj v sveto mesto in ga postavi vrh templja ter mu reče: "Ako si Sin božji, vrzi se dol, zakaj pisano je: Svojim angelom bom zate zapovedal in na rokah te bodo nosili, da z nogo ne zadeneš ob kamen." Jezus pa je rekel; "Pisano je tudi: Ne skušal Gospoda svojega Boga."

Iznova za vzame hudič s seboj na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi: "Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš." Tedaj mu reče Jezus: "Poberi se, satan; zakaj pisano je: Gospoda svojega Boga molli in njemu samemu služi." Tedaj ga je hudič pustil in glej, angeli so pristopili in mu stregli.

PREDGOVOR EVANGELISTA JANEZA

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu Vse je po njej nastalo in brez nje ni nič nastalo, kar je nastalega. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi in luč sveti v temi in tema je ni razumela.

Bil je človek, ki ga je Bog poslal, ime mu je bilo Janez. Ta je prišel v pričevanje, da je pričeval o luči, da bi vsi po njem vero sprejeli. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Prava luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Na svetu je bil in svet je po njem nastal — in svet ga ni spoznal. V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli. Vsem pa, kateri so ga sprejeli, je dal pravico, da postanejo otroci božji; njim, ki vanj verujejo, ki se niso rodili iz krvi, ne iz poželenja mesa, ampak iz Boga. In Beseda je meso postala in se naselila med nami; in videli smo njeno slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta, polna milosti in resnice.

Janez je pričeval o njej in klical: "Ta je bil, o katerem sem rekel: On, ki pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej ko jaz." In iz njegove polnosti smo vsi prejeli, milost na milost; zakaj postava je bila dana po Mojzesu, milost in resnica je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Sin, ki je v naročju Očetovem, on nam je povedal.

Po starem izročilu je bila ta puščava na vzhodni strani pogorja v Judeji nedaleč od Jerihe, nekoliko nad Mrtvim morjem. Najvišji hrib te puste pokrajine še danes nosi ime Djebel Quarantal — hrib 46 danskega posta. Jezus se je pripravljaj na svoj javni nastop z molitvijo in postom. Njegova zamišljenost v pogovor z Očetom, je bila tako globoka in intenzivna, da njegovo telo ni čutilo potrebe po hrani. Šele ob koncu, ko se je takorekoč prebudil nazaj na ta svet, je začutil lakoto. To je izrabil hudobni duh in poskusil s skušnjavami.

Skušnjavec je vedel o Kristusu marsikaj, ne pa vsega. Zdaj je hotel dognati vso resnico, Da ga je Bog imenoval svojega Sina ob krstu, ni moglo biti hudiču neznano. Toda v kakšnem smislu naj bi bil Jezus sin božji? Če je res pravi Sin, je satanova moč nad svetom propadla. Če je Jezus samo nekak božji posinovljencec, drugače pa ves samo človek, ga utegne hudič podkupiti in odtrgati od Boga. Še to mislijo je šel hudič na delo in nastavljal Jezusu mrežo skušnjav. Hotel se je obenem izkazati, kako dobro pozna sveto pismo. Seveda ga je pa Jezus poznal še stokrat bolje — hudič se je moral premagan umakniti.

BOG SI JE PRIVZEL ČLOVEŠKO NARAVO

Sv. Janez Evangelist je bil najmlajši med 12 apostoli in je preživel vse druge. Svoj evangelij — četrti — je pisal kakih 90 let po Kristusovem rojstvu. Takrat so se že širile razne zmote, vstajali so krivoverci, ki so skušali Kristusa in njegovo večlovecenje spraviti v sklad s staro grško filozofijo in zatemniti pravo razumevanje treh že davno napisanih evangelijev. Kristjani so vsebinsko teh evangelijev dobro poznali, razumeli so jih tako kot so bili poučeni po apostolih in njihovih pravovernih učencih, pa so se dvignili izmed njih nekaki "moderni" učitelji, ki so hoteli Kristusa po svoje razumeti in drugim tolmačiti.

Sveti Janez je začutil, da je potreben še en napisan evangelij, ki bo poudaril prav tisto, kar je bilo spričo novega nauka potrebno poudariti. Poudariti je bilo treba, da je Jezus resnično Sin božji, Bog od vseh vekov, druga Oseba prsev. Trojice, ki je postala človek, pa vendar ostala Beseda božja.

Preden je Janez začel opisovati Jezusovo življenje in delovanje na svetu, se je zamislil v čudovito dejstvo učlovečenja druge božje Osebe. Kar zamaknil se je v veličastvo te resnice, obšlo ga je pesniško občutje in izpod peresa mu je privrel slavospev na Učlovečenje, ki ga imamo pred seboj kot uvod v Janezov evangelij.

ORLOVSKI SPOMINI

IZ LEŠČEVJA

Spisal brat Nardžič

(Nadaljevanje)

Ponavljamo iz MISLI v januarju 1962: Pričujoči "Spomini" so izšli v knjigi leta 1921 v Ljubljani. Opisujejo dogodke kakih 12 let poprej. Tista doba slovenskega narodnega življenja je zdaj že močno pozabljena. Morda ne bo napačno, če jo osvežimo z branjem teh "Spominov". Ta ali oni bo verjetno z zanimanjem bral, če prav to ni v pravem smislu "povest". — Urednik.

Izlet v Kamnik

TISTO LETO JE BILA VEČJA ORLOVSKA PRIREDITEV tudi v Kamniku. Napravila jo je Zveza sama. Orli so prišli iz najrazličnejših krajev, tudi z Goriškega in iz Bele krajine. Metliški Orel je celo nastopil spobsebnimi telovadnimi vajami: skok v višino ob palici.

Od nas smo šli v Kamnik le štirje. Jaz sam sem bil prav za prav med dijaki, kakor leto poprej v škofji Loki.

Kamniški Orel s svojim okrožjem je bil v tistih časih med najzornejšimi. Odseki Kamnik, Komenda, Šmarca, Domžale itd. so bili močni in jako delavni. Tudi za umsko in srčno izobrazbo so mnogo storili. Žal, da je vojska tudi tam okoli razdejalno gospodarila!

Skoraj v vsakem večjem kraju kamniškega okrožja so imeli Orla. Nekoč smo slišali napoved, da bodo ustanovili Orla celó sa Šenturški gori, visoki gorski vasi pod Kamniškimi planinami. Rekli so, da bo takoj 40 krepkih fantov v kroju.

Res nas je na nekem izletu iznenadila močna četa korenjaških fantov. Zvedeli smo: To so napovedani Šenturščani. Všeč so nam bili. Zlasti če smo pomislili, da so to sami — "hribovci"! Pa tako čedno nastopajo.

Ta odsek je nekaj časa res dobro gibal. Vendar je videti, da mu planinska tla niso bila ugodna. Polagoma je zadrimal in sam Bog ve, če se bo še kdaj predramil.

Mislil, da so včasih orlovske odseke brez pravega premisleka ustanavljali. Samo, da bo več Or-

lov- Dajmo fantom kroje, pa so "naši". Toda rdeča srajca le nekaj časa vleče, če ni druge in to globlje podlage za privlačnost . . .

Prvič v Kamniku

Jaz sem bil ob omenjenem izletu prvič v Kamniku. Umljivo, da me je krasna okolica silno zanimala. V Domžalah sem občudoval krasni Dom, ki se mi je zdel kakor palača iz Tisoč in ene noči. Vesel sem bil, da je to krasno poslopje last katoliške organizacije. Prav globoko v srcu je pa vstajala na pol nezavedna zavidljivost Domžalčanom, da imajo kaj takega. Spomnil sem se pa tudi, da je moral ta Dom naložiti gore skrbi na rame tistih, ki so ga spravili pod streho.

Kamnik je znan kot priljubljeno letovišče. Visoke planine v ozadju skrbe za to, da poletna vročina ne peče preveč. Tudi par znamenitosti ima Kamnik, na primer staro trinadstropno cerkvico na Malem gradu, ki je mene posebno zanimala.

Katoliška organizacija je imela že takrat lep Društveni dom na Glavnem trgu ter gledališki oder z bogato opremo.

Med Kamničani se pa takrat nisem z živo dušo seznanil. Edini človek, na katerega sem odnesel trajne spomine, je bil Orel Blaž. O njem moram kaj povedati.

Bil je fant v krepki moški dobi, morda že malo na drugo plat, obdarovan z nemajhno obilnostjo. Njegov orlovski kroj je imel težko nalogo, kako spraviti Blaževo telesnost na varno. Nekoliko mu je bilo sicer olajšano, ker se dobri Blaž v svojem gibanju ni prenaljil. Počasi in nekako častljivo je prestavljal svojo znatno osebnost iz kraja v kraj.

Zvedel sem nekje, da danes mož ni več med živimi. Naj mirno počiva in tudi na oni svet mu kličem: Bog živi!

Naštete lastnosti pa niso bile edini vzrok moje posebne naklonjenosti do Blaža. Bil je tistikrat za reditelja in je s tem pritegnil mojo pozornost. Svojo nalogo je dobro vršil. Čeprav je počasi stopal, ga je bilo povsod dosti. Zlasti je imel piko na paglavce, ki so menda imeli grešne namene — utihotapiti se brez vstopnice na veseljišče in tam delati zgago.

To je pač pri vsaki naši prireditvi tako. Nekaj Sokolov in še več Sokoličev hoče biti zraven. Pa jim navadno ni do tega, da bi pošteno plačali svoj "obulus". Blizu kake odprtine se zbirajo in preže na ugodno priliko, da smuknejo noter. Dostikrat taki tihotapci prav predrzno nastopajo med množico. Bolj v kakih skritih kotih se vrše spopadi z jeziki, včasih tudi s pestmi. To velja zlas-

ti dandanes za sokolski naraščaj, ki je marsikje od sile drzen. Tu pa tam ga žal posnema tudi orlov-ska otročad.

Zato je rediteljstvo pri vseh javnih nastopih Orlov in Sokolov nujno potrebna stvar. In mora biti v zanesljivih rokah. Pa vendar — kako radi na to pozabljam! Zlasti je neodpustljiv greh, ako odsek, ki prireja javni nastop, ne misli na to, da bi preskrbel za potrebno nadzorstvo sad svojim otroškimi drobci. Le prepogosto se zgodi, da starejši zahtevajo za program tudi nastop naraščaja — drugače nastop ni dosti pester, pravijo. Po nastopu se pa za otroke komaj kaj zmenijo. Če imajo otroci slučajno s seboj starše, se morda oni zavzamejo zanje. Ako ne, se pa sučejo po veselšču po svoji volji prav kakor odrasli.

In to naj bi ne bilo slabo?

Živ primer

Po neki taki prireditvi so so mi dečki naraščaja tožili, da so jih sokolski fantje na veselšču napadli. Začudil sem se, kako je bilo mogoče.

"Bili so za mejo in si upali bliže in bliže. Mi smo čakali tam na nastop, pa so nas neprestano zmerjali in se nam rogali".

"Ste jim vračali priimke?"

"Nismo. Pa so vendar prišli pozneje še bliže. Ko je bilo konec telovadbe in so ljudje posedli k mizam, so udarili noter. Metali so v nas kamenje in palice. Hoteli smo jim uiti, pa nismo mogli".

"Veste imena tistih Sokoličev?"

"Vemo. Tle štirji so bili".

"Dobro. Pritožili se bomo na vodstvo Sokola in zahtevali, naj zapre svoje razbojnike v ječo, drugače jih bomo mi. Toda še enkrat vas vprašam, če se niste tudi vi kaj spozabili in vračali milo za drago?"

"Nismo se! Še odgovarjali jim nismo. Kar stran smo gledali".

Teško sem verjel v toliko junaštvo, toda za nasprotno tudi nisem imel dokazov. Pohvalil sem jih in potolažil.

Drugi dan se mi prav zaupno približa eden izmed njih, ki prejšnji dan ni nič govoril.

"Gospod, ali ste že pisali Sokolom?"

"Danes bom".

"Dobro da niste. Tudi danes nikar."

"Zakaj ne?"

"Ker so se tudi naši topli. Mihec je enega pod grmom mikastil, Tine je drugemu srajco od vratu dol pretrgal . . ."

"Tako? Pa so se sinoči tako nedolžne delali."

"Bali so se vas. Hudo je pa tudi mirno poslušati zmerjanje in trpeti napade."

Tako sem torej vedel. Pomanjkanje rediteljstva privede do takih zapletkov.

Seveda rediteljstvo ne sme presepati mej dostojnosti. Naj tu povem majhno povestico. Eden naraščajnikov mi je v nekem kraju pravil:

"Hotel sem na sokolsko veselico in sem skozi živo mejo pokukal na telovadni prostor. Preden sem kaj videl, mi je priletela z roko odraslega človeka zaušnica, da je zlepa ne bom pozabil."

Ravno ljubeznjivo ni bilo, pa bilo je korenito. Reditelj je svojo nalogo izvršil, čeravno ne posebno človekoljubno. Kjer pa odraslih rediteljev ni, si skušajo mladi paglavci sami delati "red" — in pretep je tu! Tak način vzgoje pa ni ne orlovski ne sokolski, ampak — rokovajški!

(Dalje pride.)

NE JOČI, MATI!

I. Burnik

*Dolgo sem nazaj si pot iskal —
Dremaje, z upanjem v oče,
od brega k bregu po valéh
zelenomodrih trat sem gnal
na tisoče brezplodnih nad in brig.*

*V kuhinji je rezko zarožljalo,
kakor železje strganih verig.
Obnemogel tam med polkni kje
sem moral stati
in nemo čakati, kako naj bi. . .*

"Ne joči, mati!"

*Pretrgano je bilo dvoje najpopolnejših vezi.
Nesrečna mama je objela sina,
oče iz hrama je prinesel solz in vina.*

*V najtežji bitvi naših dni
smo vsi objokani v slovo izpili čašo,
ki vse bolj greni — greni.*

DNEVNIK MOJEGA POTOVANJA

v Avstralijo

Jože Potočnik, Sydney

(Konec)

Iz Brisbana v Bonegillo

DOLGO V NOČ SMO V BRISBANU poslušali rojaka, ki je hvalil Avstralijo. To nam je dalo poguma, da smo si dejali: Tudi mi se bomo tu privadili. S tem upanjem smo šli k počitku.

Naslednji dan smo se že spustili z avijonom na letališče v Melbournu, od tam odšli z vlakom v Albury, naprej v Bonegillo pa z avtobusom. Tako smo dospeli na cilj potovanja in ko še izčrpan dnevnik iz Bonegille, bo moje zapisovanje zaključeno.

Ko je naš avtobus pribrnel v taborišče — bilo je že ponoči — so mnogi Bonegillčani planili iz postelj, da si ogledajo nas, novopečene Avstralce. Nabrala se jih je kar lepa množica. Hitro sem zvedel, da nimajo drugega dela kot pasti radovednost, zato se mi je dvignilo v duši veliko razočaranje. Torej smo prispeli v to deželo prav v času velike nezaposlenosti — kaj bo? Menda je oni rojak v Brisbanu slikal Avstralijo po svoji domišljiji, ne pa po resničnih dejstvih?

Vendar, treba je bilo sprejeti, kar se je nudilo. Za življenjski obstoj ni bilo ravno skrbi, za zaposlitev je pa bila za prvo silo tu šola. Začel sem hoditi vanjo in se pridno učiti. Dnevi so tekli, prihajali so novi in novi transporti iz Nemčije, Italije, Avstrije. Taborišče se je zmerom bolj polnilo, o zaposlitvi z zaslužkom ni bilo še kar nič slišati.

Minili so že trije meseci, pa še zmerom vse pri starem. Veliko smo ugibali, zakaj tako. Nekateri so trdili, da je vzrok avstralske gospodarske krize napetost v Berlinu, drugi kaj drugega. Dolgotrajna brezposelnost je pripravila ljudi do nestrpnosti in nekega dne so izbruhnili izgredi. Ni bilo tako strašno, kot bi človek sklepal iz poročil v dnevnem časopisju, vendar je zadeva spravila avstralske oblasti v dokaj neprijeten položaj. Neprijetnost pa ni izvirala toliko od tistih primeroma redkih razgrajčev v Bonegilli, povzročili so jo novinarji, ki so zagnali silno kričanje in ga raznesli po vsem svetu. Skoraj bi rekel, da so iz komarjev napravili slone.

Življenje je kmalu spet steklo po starih kolesnicah in prišel je celo dan, ko sem bil pozvan k zaposlitvi v Sydneyu. Za to mi je poskrbela borza dela. Zadovoljen sem se odpeljal proti vzhodu in zaživel kot delavec v velikem mestu.

Lahko rečem, da sem zaprl vrata za svojo preteklostjo in zdaj gledam samo še v bodočnost. Prav tako kot se glasi moja pesem, ki sem jo zložil v Bonegilli in jo pripisal kot prilogo svojemu dnevniku:

Vzhajajoče sonce

Kot mora — temna senca
vlekla se je čez vrhove
in s trnjem spletenega venca
morila mi mladostne dneve.

O, sonce, ki vzhajaš zdaj
nad nizkimi bregovi,
obdari me, kot tisočero drugih,
s svetlobo in toploto svojo.

Preteklosti spomine
zagrnil cilj je končni,
naj čutim rast miline,
ki vliva jo žarek sončni!

OB ŠESTI OBLETNICI SMRTI

Dne 22. julija 1956 se je v nezgodi z motorjem smrtno ponesrečil rojak

RUDOLF STEMBERGER

Doma je bil iz Podgraj, pokopan v Melbournu.

Njegovi prijatelji, vaščani in drugi,
želijo postaviti na grobu spomenik,
Oskrbel ga bo p. Bazilij, Kew, Vic.

Vsi, ki ste rajnika poznali, ste naprošeni
za prispevke, ki jih sprejemata:

P. Bazilij
19 A' Beckett St.,
Kew, VIC.

Franc Vertelj
42 Jarrett St.
Leichhardt, N.S.W.

MISIJONAR PODRŽAJ PIŠE

Chandernagore 17.6.62

Dragi pater urednik: —

Prejel sem — nepričakovano in zares presenečen — zopet bogat misijonski dar, v našem denarju 1056.71 rupij. Bog plačaj tisočkrat Vam in vsem velikodušnim dobrim darovateljem. Vsak dan se vseh pri oltarju spominjam.

Danes je ravno dva meseca, odkar sem si polomil roko. Sem že na delu. Vrnil sem se 7. junija. Moj sobrat, ki me je nekaj časa nadomestoval, je pa zdaj sam tam, kjer sem bil jaz v — Kalkuti kot bolnik. Lahko si mislite, da me je v teh okoliščinah čakala doma velika zmeda in ob njej polno dela. Težko zmagujem, ker mi roka še vedno ni do konca pokorna. No, pregovor pravi, da se počasi daleč pride.

Danes sem odprl zavoj Ameriške domovine in našel o Vas zapisano, da ste doma z Dobrove pri Ljubljani. Ko sem bil še doma, smo šli vsako leto med šmarnimi mašami na Dobrovo na božjo pot. Hodili smo vedno peš. Ko sem bil jaz premajhen, da bi hodil, so me moji vzeli s seboj z vozičkom. Romali smo po tisti bližnjici ob Gradaščici. Vozil me je brat, pa se mu je zgodilo, da je prevrnil voziček in mene z njim. Naslednji hip so zagledali, kako moj slamniki plava po Gradaščici, pa so mislili, da sem pod njim jaz. Pripravljali so se, da me skočijo iskat, pa je vendar eden pogledal pod voziček — in tam sem bil, prav na robu struge. Malo da nisam z vozičkom vred zdrknil navzdol.

Imam pa na Dobrovo še druge spomine. Ko sem bil že študent, sem nekoč kazal pot na Dobrovo tujemu gostu, jezuitu p. Forsterju. Bil je avstrijski Nmec iz Vorarlberga. V Ljubljano je prišel, pa ne iz Avstrije, ampak iz Amerike. In prišel je zato, da bi se naučil slovenščine. Kaj ga je gnalo takrat na Dobrovo, ne vem več. Učil se je pridno, v Ameriko se je vrnil leta 1915, torej

že med svetovno vojno. Slovenščino je hotel znati, da bi mogel vršiti dušno pastirstvo med Slovence v kraju Trinidad, država Colorado.

Deset let pozneje, 1. 1925, je pa odšel v misijone v Indijo. Takrat so namreč jezuiti odpri nov misijon v Patni. Od tam mi je pisal enkrat v München, kjer sem študiral filozofijo. Leta 1930 sva se pa že srečala v Indiji na moji prvi postojanki v Ragapurju. Slovenščino je pater do tedaj že kar pozabil, le nekaj navadnih izrazov mu je še ostalo.

Ko že pišem te spomine, naj omenim, da je v isti Patni sedaj za misijonarja pravi sin slovenskih staršev, časi Amerikanec. To je p. Martinshek, pa ne vem, če je iz Barbertona v državi Ohio ali iz Gilberta v Minnesoti. Tako sem ob omembi Dobrove v Ameriški domovini obudil nekaj spominov iz onih časov.

V začetku aprila sem poslal nekaj novic v novem izdanju pisma Z BENGALSKIH POLJAN. Upam, da ste dobili in boste morda kaj porabili za MISLI. (Žal, nisem dobil — ur.) Morda so sedanji darovi že prijazen odziv na tisto pošiljko? MISLI dobivam in pristrčno čestitam, da zmorete toliko dela.

Končno še enkrat tisočera hvala in veliko pozdravov vsem rojakom. Vsem želim obilico božje ljubezni in potrpežljivosti v težavah, posebno v zvezi s praznikom presv. Srca, ki bo kmalu. Da bi vsa srca upodobil Gospod po svojem Sreju!

Hvaležno vdani

Stanko Podržaj S.J.

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

£ 5-0-0: Ivanka Brkovec;

£ 2-10-0: Aleksander Jeglič;

£ 2-0-0: Anton Šuštar;

£ 1-0-0: Ivana Hudoklin, Jože Mravljak, Janez Geršak, Karl Čolnik, Franc Vertelj, Rudi Jakšetič, Stanko Čebokli, Alojz Čebokli, George Elsnik, Franc Zafran, Vinko Ovičaj, Matilda Kajnc, Nemicn., Jože Vouk, Karl Dolenc;

£ 0-10-0: Al. Lavrenčič, Štefa Farrugia, Fr. Flajnik, Milena Zanin, V. Stojkovič, Jože Koder, Ed. Pungerčar, Jože Slavec, H. Liubessi, Alojz Šinko, A. Medved, A. Kračina, Ivan Čufar, Fr. Danev, Ivana Jerič, Ang. Medjites, M. Habenschuss, Raf. Bernes, L. Lumbar;

£ 0-8-0: Anton Vouk.

V junijski številki je zmanjkalo prostora za zahvalo. Naj pa današnja velja za te in one: **Bog obilno povrni!**

150 ŽEN JE IMEL

AVSTRALSKI KATOLIŠKI ŠKOF

S kakšnimi težavami so se borili misijonarji med avstralskimi črnici, naj pokaže zgodba iz življenja škofa Gsella v Darwinu, ob najbolj severni obali Avstralije. — Ur.

MED LETI 1846 in 1902 SO MISIJONARJI napravili dva resna poskusa, da bi na ozemlju današnjega Severnega Teritorija (Northern Territory) pridobili avstralske črnice za Kristusa. Dosegli so jako malo, končno sta oba poskusa propadla in misijonarji so odšli. Težave so postale nepremagljive.

Ko se je pisalo 1900, na vsem ogromnem ozemlju ni bilo ne enega katoliškega duhovnika. Leta 1906 je pa prišel v Darwin, ki je bil seveda naselbina belih doseljencev, misijonar Francis Gsell, Alžančan. Poprej je deloval šest let med Papua črnici na Novi Gvineji in imel z "divjaki" že precej izkušenj. Na žalost pa svojih izkušenj ni mogel porabiti v Darwinu, zakaj okoliščine so bile vse drugačne.

Avstralski črnici v okolici Darwina so bili že po naravi na najnižji stopnji človeškega dostojanstva. Kar je še manjkalo, so dodali beli s svojim pohujševanjem in izkoriščanjem. Francis Gsell je doživljal podobne reči kot poprej naš Baraga med Indijanci v Ameriki. Beli naseljenci so bili divjakom v pogubo zlasti s tem, da so jih navajali k pitju žganih pijač. V cvetu je bila trgovina med belimi in črnimi za črnke, ki so jih domačini prodajali belim za alkohol.

Misijonar je kmalu uvidel, da se ne bo dalo nič napraviti s črnici, dokler bodo v tako tesnih stikih z belimi. Svojo misijonsko postajo je preresel na samotni otok Bathurst Island, kakih 60 milj severno-zahodno od Darwina. Okoli 1000 črncev je živel na njem. Svet ni bil napačen, vendar se beli skoraj niso brigali za ta kraj. Misijonar je upal, da se bodo tudi črnici s celine začeli zbirati okoli njega na otoku.

Ni bilo treba dolgo čakati na silne ovire in težave. Črnici so imeli stare navade in postave, ki so bile popolnoma nezdržljive s krščanskim naukom. To naj pokaže izreden dogodek iz tistih časov.

Neko jutro je pribežala k misijonarju 10 let

stara črna deklica, vsa trda od strahu. Za njo so pridrli v celih trumah njeni rojaki in jo skušali ujeti ter odvesti nazaj v divjino. Že davno pred njenim rojstvom so jo starši obljubili za ženo nekemu divjaku, ki je bil njihov prijatelj. Imel je že lepo število žen, zdaj je hotel odpeljati tudi to deklico, ki pa je vztrepetala pred divjim pogledom svojega "ženin" in zbežala v misijonišče. Duhovnik jo je z vso skrbjo sprejel v svoje varstvo, toda že so bili ob njem divjaki in hrupno zahtevali deklico nazaj. Grozili so mu s takojšnjo smrtjo, če se jim ne poda. Tedaj se je misijonar domislil, da poskusi z zvijačo. Zaklical je služabnikom v misijonišču, naj mu brž prinesejo moke, sladkorja, tobaka in še nekaj takih reči. Divjaki so za hip utihnili in čakali, kaj bo. Ko so bile naročene reči na mestu, jih je ponudil črnecem za odkup deklice, češ da jo sam želi imeti za ženo, ko dosedaj še ni nobene imel.

Zvijača se je posrečila. Črnici so bili vajeni prodajati žene belcem, navadno sicer za žganje, vendar so sprejeli tudi drugačno blago. Hrupno so pobrali odkupnino in odšli. Deklica je ostala v misijonišču, postala katoličanka in dobila ime Martina. Na žalost je po več letih postala gobava in je mnogo pozneje na tej bolezni tudi umrla.

Prišlo je pa tako, da Martina ni bila edina in zadnja misijonarjeva "žena." Med divjaki se je razvedelo na daleč in široko, da misijonar kupuje in dobro plačuje črne žene in dekleta. Nastala je precej živahna kupčija. Nesrečne žrtve, ki so se želele polobno kot Martina izmotati globoko ukoreninjenim postavam divjakov, so druga za drugo pribežale k misijonarju in se dale odkupiti. Blaga je bilo komaj za dobra dva avstralska funta, pa divjakom se je zdelo vredno več kot kako dekle. Odkupljene ženske so imele mir v misijonišču in se rade dale poučiti v veri. Tako je rasla misijonarjeva čreda in krsti so se množili. Polagoma se je posrečilo pripraviti do krsta tudi fante, ki so potem poročili krščena dekleta, in nastajale so krščanske družine.

Toda v očeh črncev-divjakov so bila vsa odkupljena dekleta prave zakonske žene misijonarjeve. Ko je Francis Gsell postal prvi škof v Darwinu, je imel nič manj kot 150 "žen". Tako so vedeli povedati o njem ondotni črnici in tako naj bo povedano tudi v MISLIH.

Kljub vsemu je škofija v Darwinu le počasi počasi napredovala, čeprav obsega ogromno ozemlje — pol milijona kvadratnih milj. Še danes — pod novim škofom — šteje vsega skupaj — belih in črnih — le 6.1000 vernikov katoličanov. Pridobivanju črncev za Kristusa se še vedno upirajo premožne ovire, ki so v zvezi z nizkim stanjem civilizacije med črnici.

Pristne Avstralke, ki želijo postati nune. "Lepe", ne bodo, vsaj ne za naše oči. Ni pa treba, da bi ne bile DOBRE

IZ MATIČNIH KNJIG NSW

K r s t i

V **Paddingtonu** so prejeli sveti krst naslednji novorojenci:

Robin John Maruško, prvorojenec, oče Ivan, mati Vida r. Stemberger; botrovala sta Rudi Stemberger in Valentina Papagna;

Vesna Avelina Metlikovec, drugorojenka, oče Oskar, mati Genija r. Orel; botrovala Franc in Julka Nagode;

David Stojan Kranjc, prvorojenec, oče Albin, mati Ema r. Vatovec; botrovala Ivan in Jožica Makovec.

V **Blacktownu**:

Norbert Alojz Mihič dne 30. junija, prvorojenec, oče Alojz, mati Marica Putre; botrovala John in Irene Putre;

Jože Viktor Šajn, prvorojenec, oče Danilo, mati Zofija r. Smerdel; botrovala Rudolf in Marica Uljan.

P o r o k e

V **Paddingtonu**:

Maks Robar iz Poljčan pri Slov. Bistrici in **Jožica Klobasa** iz Gornje Radgone; priči: Jakob Robar in Ivan Klobasa;

Nikola Bosanac iz Bosiljevega in **Ida Glušić** iz St. Ruperta, Dolenjsko; priči: Cento Radmanič in Josip Tomac;

Drago Grlj iz Ilirske Bistrice in **Marija Brala** iz Posedarjev; priči: Josip Grlj in Ivan Brala;

Anton Šimec iz Adlešičev in **Ivanka Rajk** iz Radovice; priči: Frido Perkovič in Rudi Zoričič;

Alojz Križman iz Hrušice in **Franciška Lenassi** iz Hrenovic; priči: Ivan Križman in Marta Gostinčič.

V **Elizabeth Bay**:

Alojz Pavlovec iz Bača pri Knežaku in **Yvone Maier**, Mt. Pritchard; 16. junija 1962.

P o g r e b

Anica Virag, hčerkica Juliana in Elvire r. Tavčar. Komaj je zagledala luč sveta, je njeno življenje ugasnilo. Krščena je bila v sili. Staršem sožalje!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

STANKO IN ČOKOLADA

Anica Srnec

ONI DAN JE MALI STANKO nekam pozno prišel iz šole.

"Kakšen pa si!" ga je okregala mama. "Si pa že spet čokolado jedel."

Stanko je zardel.

"Saj se bom takoj umil", je rekel in stekel v kopalnico.

Po južini je mati šla po opravih, Stanko je pisal domačo nalogo. Toda danes mu ni in ni šlo od rok. Stopil je k zrcalu in si ogledal zobe. Bili so lepo beli kot vedno. Stanku se je pa le zdelo, da se jih čokolada še vedno drži, čeprav si jih je tako skrbno umil.

Mama se je vrnila. Ko je vstopila v sobo, ga je našla pred zrcalom. Rekla mu je:

"Zobje so že čisti, Stanko, srce in greh v njemu se pa ne da umiti s ščetko."

Stanko je začudeno pogledal. Mama je sedla na rob postelje in resno motrila Stanka z očmi.

"Povej mi, kaj ste se danes učili v šoli".

"Sestra nam je pravila o lurški Mariji in Bernardki".

"To je lepo. Zdaj mi pa povej deset božjih zapovedi!"

Stanko jih je gladko povedal. Ko je prišel do sedme, ga je mati ustavila.

"Sedmo še enkrat premisli, tu imaš pa dva šilinga."

S temi besedami je odšla. Stanku se je zdelo njeno početje zelo čudno. Le zakaj je pustila na mizi dva šilinga? In tako resno se je držala. Naenkrat

Rojeva Lilika prednaša "Barčico" na materinski proslavi v Sydneyu.

je dečku postalo tesno pri srcu. Kaj, če ga je kdo videl v trgovini, kjer je vzel čokolado...? Pa saj ni bilo nikogar tam. Kaj če je videla trgovka sama in povedala mami? Zvečer bo zvedel očka in potem bo joj!

Toda večerja je minila in mama ni nič rekla, tudi očka ne. Potem je šel Stanko v spalnico in čakal mamo. Navadno je prišla k njemu v sobo, preden je zaspal, pomolila z njim in mu še povestico povedala. Komaj je čakal, da pride. Sklenil je, da ji pove resnico. Toda noč ni prišla. S težkim srcem je zaspal.

Ko se je zjutraj zbudil, je spet zbiral besede, kako bo povedal. Saj sam ne ve, kako je bilo, da je kar na lepem vzel čokolado in jo vtaknil v usta. Na mizi sta še ležala dva šilinga. Nič vesel ni bil denarja.

Pa tudi mama se je držala kakor uganka. Tiho mu je dala zajtrk, potem ga pustila samega, da se je moral brez njene pomoči odpraviti v šolo. Tam se je oddahnil, nihče ga ni tako resno gledal kot mama doma. Zato bi najrajši kar v šoli ostal, prav nič se mu ni mudilo domov. Vendar je nazadnje moral iti.

Doma ni bilo mame nikjer. Tiho se je lotil domače naloge, ali danes mu je šlo vse narobe. Stekel je na dvorišče, pa tudi igranja se je hitro naveličal. Vrnil se je v sobo in se nehote pogledal v zrcalo. Prišlo mu je na misel, kaj je včeraj rekla mama:

"Srca ščetka ne more očistiti..."

Pograbil je dva šilinga, ki sta še vedno ležala na mizi. Stekel je z njima v trgovino. Stegnil se je na prste in položil denar na pult.

"Za čokolado, tisto včeraj."

Trgovka je pokimala in se nasmehnila. Stanka pa že ni bilo več.

Doma je našel mamo. Še vedno je imela resen obraz in komaj je Stanka pogledala. Tesno mu je bilo pri srcu in tiho je odšel na delo pri nalogi.

Naenkrat se je oglasil hišni zvonec in mama je stopila odpirat. Po glasu je Stanko spoznal, da je prišla trgovka gospa Lukman in nekaj pravila mami. Besed ni razumel. Potem je bilo vse tiho...

Po večerji je mama spet prišla k Stanku v sobo. Držala se je na smeh.

"Zdaj je pa tudi, tvoj srček spet umit, Stanko."

Pomolila sta in potem je mama začela pripovedovati pravljico kot je bila njena navada:

"Nekoč je..."

PRAVLJICA O VETRU

ŽIVEL JE UBOG ČEVLJAR. Ni imel usnja ne dela, zato pa petero otrok. Za zadnje denarje je kupil moko. Ko je nesel moko domov, je pihnil veter in mu moko odnesel.

Ko je prišel domov, ga je žena vprašala: Kje imaš moko?

Nimam je, veter mi jo je odnesel.

Pojdi iskat veter, naj ti moko vrne!

Čevljar je vzel palico in šel iskat vetra. Na poti je srečal starko. Ona ga vpraša, kam gre. Siromak ji pove svojo nesrečo.

Na pravi poti si, reče starka. Veter stanuje v teh hribih. Zjutraj pojdi k njemu, naj ti moko plača. Ne jemlji ne denarja ne zlata. Za plačilo vzemi star mlinček.

Na najvišji gori je bila votlina. V njej je stanoval hudi veter.

Kaj hočeš? je zagrmel veter nad čevljarjem. Vse se je streslo, najbolj pa ubogi čevljar.

Gospod Veter, moko ste mi vzeli in doma nimamo kaj jesti.

A ti si tisti! Drugič pa moko pokrij. Kakšno plačilo hočeš zanjo?

Čevljar gleda okoli sebe, vidi mlinček in reče: Tisti stari mlinček mi dajte!

Dobro si volil, je dejal Veter. Vse, kar boš želel, ti bo mlinček namlel.

Tako je čevljar postal najbogatejši človek v deželi. Ko je pa umrl, je nastal silen vihar in mlinček — odnesel.

Leonida Ploj, učenka Slomškove šole v Cabramatti.

IZ SLOMŠKOVE ŠOLE: LEICHHARDT

V naši šoli je vedno bolj živahno. Otroci že kar dobro berejo in pišejo slovensko. Zemljepisja Slovenije se učimo na poseben, prav nazoren način. Ko je na vrsti Ljubljana, pokažemo otrokom primerne slike iz glavnega mesta Slovenije. Bled, ta biser slovenske zemlje, so otroci spoznali najprej iz pesmi: Po jezeru. Nato iz slik in nazadnje iz risb, ki jih učitelj napravi na tablo, otroci pa v zvezke. Otok s cerkvico, zadaj Triglav, pa jezero, po katerem čolnič plava semtertje.

Posebna privlačnost naše šole je petje. Otroke smo pripravili že to tega, da nekateri prav jasno pojejo drugi glas. Slovenski glasbeniki trdijo, da Slovenec ne pozna enoglasnega petja, narodna pesem je vedno večglasna. Prva pesem, ki so jo naši otroci poprijeli dvoglasno, je: Mrzel veter tebe žene.

Upamo, da bodo naši otroci kmalu začeli pošiljati pisma ali spise za objavo v MISLIH. — V KOTIČKU naših malih. Potem bo prenehal pisati o naši šoli — p. Odilo.

SLOVENC I v SYDNEYU in OKOLICI!

Z a p o m n i t e s i i n n e p o z a b i t e :

V soboto 18. avgusta je zopet naša SLOVENSKA VELIKA P R I R E D I T E V:

K O N C E R T , O D R S K A I G R A i n P L E S :

Na koncertu bodo nastopili naši **godci**, ki so od zadnjega nastopa zgledno napredovali in se tudi po številu namnožili.

Slišali boste zopet naš **MOŠKI PEVSKI ZBOR**, ki je zdaj tudi večji po številu.
O t r o c i bodo zopet zažvrgoleli.

O D R S K I I G R A L C I se pridno pripravljajo za igro: DVA LAŽIZDRAVNIKA.
Na plesu igra **DOMAČA SLOVENSKA GODBA**.

K r a j: St. Francis cerkvena dvorana na Oxford Street & Jersey Road, Paddington.

Č a s: Točno ob 7. uri zvečer.

Sobota 18. avgusta.

Vabi

Slovenska Caritas

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Za poedine nedelje vse kakor doslej — menda ni treba vsak mesec posebej naštevati. Če je pa treba, bomo pač spet skušali ustreči.

Nekaj reči je pa treba ta mesec posebej poudariti.

Dr. I. Mikula odpotoval

Dobil je dopust za 10letnico svojega avstraljeva in se spustil na pot proti domovini — Koroški. Kako dolgo bo odsoten, točno sam ne ve.

Med njegovo odsotnostjo se obračajte v vseh dušnopastirskih zadevah na p. Odila Hajnska. Njegov naslov: 66 Gordon St., Paddington, NSW. Telefon FA 7044.

Wollongong: peta nedelja!

Mesec julij ima pet nedelj. Zadnja, 29. dan v mesecu, je vaša! Služba božja kot po navadi: v katedrali ob 5. pop. Od 4. naprej spovedovanje. Pride p. Odilo.

Vnebovzetje Marijino.

Zapovedan praznik — v sredo 15. avgusta. Je še mesec dni časa, pa ni varno čakati s tem opozorilom do avgustove številke.

Torej: Veliki šmaren bo klical vsem katoličanom: **udeležba pri sv. maši obvezna!** Povsod bodo tudi večerne maše, skoraj ni izgovora.

Prihodnje romanje

Mesec avgust je med našimi romarskimi meseci — nekako v sredi med praznikoma vnebovzetja in rojstva Marijinega.

Letos pojdemo v Flamington, kjer imajo prekrasno novo cerkev. Je tik ob postaji železnice.

To bo zadnjo nedeljo 26. avgusta. Več v prih. številki.

Hvala za udeležbo pri procesiji

Čeprav je bila procesija sv. Rešnjega Telesa v Manlyju letos eno nedeljo prej kot po navadi in smo komaj še mogli opozoriti nanjo v junijski številki, je bila udeležba s slovenske strani kar zadovoljiva.

Hvala vsem, ki ste se odzvali. Že zdaj pa imejte v mislih isto procesijo v letu 1963. Skušajte še druge pridobiti, da bodo šli z vami v Manly. Saj je to ena najlepših manifestacij vernosti sydney-skih katoličanov..

“SOVRAŽIM ITALIJANE, NE MOREM K SPOVEDI”

(Pogovor med njim in menoj)

ON: Š PREMISLEKOM SEM BRAL pismo p. Odila, ki je priganjal k spovedi in obhajilu vsaj za veliko noč. Ne rečem, dobro je napisal in je kakor nalašč za take, ki že dolga leta nismo bili. Pa kako bom šel, ko vem iz katekizma, da ne smeš k zakramentom s sovraštvom v srcu?

Jaz: No, to je seveda res. Pa katekizem tudi naroča, da je treba sovraštvo zmetati ven iz srca, in prav to napravi človek, ko naredi dobro spoved in prejme sv. obhajilo. Koga pa tako strašno sovražite, če smem vprašati?

ON: Italijane! Katekizem pravi, da je treba sovražnikom odpustiti. Jaz Italijanom nikoli ne

bom. Ne morem. So preveč lumparij uganjali nad Slovenci in tudi danes jih še uganjajo.

Jaz: Žal, da je tako. Toda prihaja mi na misel, da sem vas nedavno videl v družbi z Italijani in ste se prav prijateljsko imeli. Vi ste tako krasno čebeljali po laško in zabavali vso družbo, da sem vam bil skoraj nevoščljiv.

ON: Ja, to je kaj drugega! Bili so moji avstralski sosede. To so dostojni ljudje in dobri sosede. S temi se rad pomenim poleg drugega tudi zato, da ne pozabim italijanščine. Kolikor jezikov znaš . . .

Jaz: To drži, popolnoma drži. Vendar je v

stvari neka nedoslednost. Kolikor poznam početje ljudi, se s svojim sovražnikom ne bo nihče tako prijazno pogovarjal in šalil. Sovražnika se človek ogiblje in če se srečata, pogleda proč. Mnogi pa še kaj hujšega napravijo. Ta ali pljune predenj, drug mu prisoli klofuto . . .

On: Tako početje je divjaštvo! Jaz ne sovražim vsakega Italijana. Posebno ne, če je drugače dostojen človek. Jaz sovražim Italijane kot narod. To pa iz vsega srca!

Jaz: Pa zakaj?

On: Še vprašate! Zakaj se delate nevednega? Menda vendar veste, koliko krivic so že napravili Slovencem?

Jaz: Žal, dobro vem in pritrdim, da imate v tem prav. Pa recimo, da bi tistih krivic ne bilo. Ali bi vi vseeno Italijane sovražili?

On: Če bi ne imel vzroka, bi jih ne sovražil. Seveda ne! Tudi dobro vem, da je Italija imela in še ima velik delež pri ustvarjanju kulture, posebno glede umetnosti, literature in tako dalje.

Jaz: Tudi to ste pravilno zinili. Vidite, meni se vse zdi, da vi kar nič ne sovražite Italijanov . . .

On: Kako da ne! Iz vsega srca, Vam rečem.

Jaz: To pa kar ni res! V resnici sovražite samo tiste grdobije, ki so jih Italijani kot narod prizadeli Slovencem. Z drugo besedo: Krivice sovražite, na pa krivce! Če bi se Italijani poboljšali . . .

On: Sam Bog daj, da bi se! Pa je kaj malo upanja.

Jaz: Tudi to je najbrž res. Toda če bi se . . . Recimo rajši; vi jim iz vsega srca tako poboljšanje želite? Celo privoščili jim ga bi?

On: O, to pa že! Samo . . .

Jaz: Jaz naprimer bi želel tako poboljšanje tudi Nemcem, Madžarom, komunistom . . . sploh vsem, ki uganjajo lumparije.

On: O, jaz tudi!

Jaz: Vidite, to je dokaz, da ne vi ne jaz ne sovraživa ljudi, sovraživa grdobje, ki jih počno.

On: Pa jaz bi privoščil Italijanom tudi to, da bi kot narod dobili prav pošteno po glavi, kakor zaslužijo.

Jaz: Če jim privoščite, da bi dobili po glavi kakor zaslužijo, pa nič več, to še ni greh. Samo da ne iz gole maščevalnosti. Zakaj pisano je: Moje maščevanje, pravi Gospod.

On: Kam me pa hočete zdaj speljati?

Jaz: Speljati vsa hočem na pot, ki vam bo pokazala, kako vam je razumeti vaše lastno sree. Trdili ste, da je vaše srce polno sovraštva do Italijanov. Pa se je že v teku tega kratkega pogovora izkazalo, da to ni tako. Vaše srce je polno

Misli, July, 1962

sovraštva do italijanskih grdobij, ljudi in narod imate pa kar radi. Le pogledjte bolj netanko sami vase, pa boste videli, da je tako. In ko boste to videli, se vam pot v spovednico ne bo zdela tako nemogoča.

On: Mislite?

Jaz: Nič ne mislim, vem. Saj boste ob še bolj pozornem pregledovanju svojega srca uvideli, da drugače biti ne more. Vaše srce celó mora sovražiti krivice in sploh vse grdobije. In prav to je, kar je v vašem srcu najti. Prav za prav se tega še spovedovati ni treba. Saj ni greh, čednost je!

On: Na, ta je pa lepa! Kako znate olepšati!

Jaz: Ničesar nisem olepšal — jaz! To je vse že davno olepšal Bog sam, ki je o njem rečeno, da sovraži greh, grešnika pa ljubi. Ljubi ga tako zelo, da mu želi poboljšanje in mu do zadnjega hipa drži nebesa odprta. Po vsem, kar sem slišal iz vaših ust, ste vi Italijanom — in še toliko bolj drugim, ki mislite, da jih sovražite — prav tako naklonjeni. Ali ni tako?

On: Hm, nazadnje je skoraj res . . .

Jaz: Magari je za sedaj samo s k o r a j res. Čisto res pa bo, če opravite dobro spoved in prejmete vredno sv. obhajilo. Pa ne samo za veliko noč, večkrat! Potem boste bolj in bolj spoznavali poleg svojega srca tudi b o ž j e srce in se boste čudili, kako se ujemata, čeprav se vam zdaj zdi, da se ne.

On: Čudovito! Jaz sem pa mislil, da sem strahoten grešnik. Ali bi vi tudi druge moje grehe znali tako gladko izpodbiti? Potem mi je spoved sploh nepotrebna . . .

Jaz: Kar sem govoril, se tiče samo tega, kar ste mi razodeli. Tistih vaših grehov, ki zanje ne vem, se nisem dotaknil. Grešniki smo vsi, saj je pisano, da celo pravični sedemkrat na dan greši. O drugih grehah, ki jih imate, se pojdite pomeniti s spovednikom!

UPRAVNIK OPOMINJA

Pol leta je preteklo,

zato se zdaj bo reklo:

Kdor še ni poravnal naročnine,

je res že čas, da jo odrine...

"Odrine"? Ne na bodočnost negotovo,

ampak v kuverto (ne več) novo

da odnese jo poštar — tiček

na Point Piperja fletni griček!

IZPOD TRIGLAVA

MIHA MARINKO, dosedanji oblastnik LRS, je moral 9. junija odstopiti svoje mesto tovarišici Vidi Tomšičevi, ki je takoj prevzela oblast. Odletel je tudi Boris Kraigher, predsednik izvršnega sveta LRS. Na njegovo mesto je stopil Viktor Avbelj. "Ljudstvo" v Sloveniji nima s temi spremembami nič opraviti, "volitve" je izvedel Belgrad, kakopa. Pravijo, da je take in podobne prekucije povzročil hudo zaskrbljeni Titov govor v Splitu. Kako dolgo se bo LRS veselila ženske komande, bo pokazala bodočnost. Vida že ve, v čem se je Miha pregrešil, upajmo, da se bo čuvala in se bolj varno držala Titovih naredb.

"**D R U Ž I N A**", edini verski list, ki sme izhajati v Sloveniji pod sedanjimi oblastniki, izhaja od novega leta dalje po dvakrat na mesec in to na 16 straneh. Rečeno je, da ga izdajajo v 60.000 izvodih. List izhaja v Novi Gorici, uredništvo je pa v Ljubljani in tudi tiskajo ga tam — tiskarna "Jože Moškrič".

MARIBOR OB DRAVI ni več sedež "lavantinske" škofije, ki ga je Slomšek prenesel iz št. Andraža v Lavantu v Maribor, ampak "mariborske". Tako je odredil sedanji sveti Oče. To je zdaj uradni naslov nekdanje Slomškove škofije: **MARIBOR-SKA**. Z nami vred je tega preimenovanja gotovo vesel tudi škof Slomšek v nebesih.

PRI SV. TROJICI v Slovenskih goricah so spet zelo poživili romarske shode. Od prvih dni maja do rožnovenske nedelje v oktobru je oznanjenih cela vrsta romanj. Romarje dajejo vse Slovenske gorice, Prekmurje in še drugi kraji.
No.9 pn

NA LOKAH PRI ZAGORJU so slovesno blagoslovili novo kapelo, posvečeno Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Loke spadajo sicer pod zagorsko župnijo, vendar imajo že od leta 1930 lastnega dušnega pastirja. Pred 8 leti so morali prejšnjo cerkev podreti, ker se je svet vdiral zaradi rudnikov. Do sedanje nove kapele so prišli tako, da so gornje nadstropje prostornega župnišča preuredili za bogoslužne namene. Znamenita bo ostala ta kapela posebno zato, ker je v njej oltar narejen tako, da mašnik opravlja sveto Daritev obrnjen proti ljudem. Poudarjajo, da je to prvi tak primer v nadškofiji. To pomeni, da bodo s takimi oltarji nadaljevali. V kapeli je tudi čudovito lep kip Fatimske Marije, izdelan prav v Fatimi, blagoslovil ga je pa papež Janez.

MASNIŠKO POSVEČENJE je prejelo 29. junija v ljubljanski stolnici 20 bogoslovcev. Posvetilo jih je nadškof Anton Vovk. Od tega števila jih je 8 za nadškofijo, 2 za mariborsko škofijo, 7 za Primorje, 3 so pa kapucinski patri.

V GORICI JE UMRL prof. Mirko Filej na posledicah ponesrečene operacije, eden odličnih slovenskih duhovnikov. Ta nenadna smrt je spet hud udarec primorskim Slovencem in njihovim ustanovam. Rajnik je bil rektor cerkve sv. Ivana v Gorici, stolni organist in učitelj petja na slovenskem učiteljski. Bil je tudi priznan skladatelj. Pogreb se je vršil 12. junija iz stolnice ob zelo veliki udeležbi. Ob odprtem grobu so spregovorili domači predstavniki slovenskih organizacij, pa tudi Koroska in Jugoslavija sta bili zastopani po odposlancih.

MOLITVENA ZVEZA SLOVENCEV

(Nov mesečni namen)

Pred letom dni je neki slovenski časnik v tujini prinesel naslednjo notico: "Vajino skupno življenje" je naslov knjižice, ki jo dobijo v Ljubljani novoporočenci. Vsebina knjižice seveda zametava božje in naravne zakone in vse družinsko življenje postavlja na komunistične osnove. To bo imelo za posledico še večje nazadovanje biološkega razvoja naroda. Trdijo, da je že zdaj več smrtnih primerov kot rojstev...

Z molitvijo, potrpljenjem in zatajevanjem skušajmo pred Bogom zadostovati za tako očitno teptanje božjih zakonov ter reševati slovenski narod pred duhovnim in tvarnim poginom!

POZOR! POTEJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

ZADNJIČ SMO POROČALI o proslavi Materninskega dne. Omembe je vredno v tej zvezi pismo, ki ga nam je poslala zadovoljna Slovenka. Piše: "Bila sem zelo vesela, ko sem brala v Mislih, da društvo skrbi za duhovno in kulturno vzgojo rojakov. Odzvala sem se vabilu na materinsko proslavo. Bila sem prvič na slovenski prireditvi v tujini. Bila je zelo lepa, nikoli je ne bom pozabila, tako me je vse ganilo. Prilagam funt kot prispevek k nadaljevanju lepega dela, ki smo ga vsi tako potrebni. Z veseljem bom delo društva še nadalje spremljala . . ."

Lepa hvala dobri rojakinji!

V juliju se bomo zopet videli na družabni prireditvi. Kresovali bomo. Res nekam pozno, vendar se bomo lahko spominjali prastarih slovenskih običajev, ko smo kresovali po gorah z vriskanjem in petjem. In bomo slišali pesem moškega zbora o čarobnem praprotnem semenu. Seveda bo še marsikaj drugega na programu. DOBRODOŠLI vsi!

Iz Trsta smo naročili nekaj slovenskih učnih knjig za našo Slomškovo šolo. Gotovo bodo segli po njih tudi tisti starši, ki ne morejo otrok posiljati k pouku slovenščine. Upamo, da knjige kmalu pridejo.

Ko nastajajo te vrstice, se od nas začasno poslavlja naš duhovnik dr. I. Mikula. Od teh, ki so sedaj med nami, je on najstarejši — po času tukajšnjega bivanja. Po 10 letih mu že moramo privoščiti oddih izven Avstralije. Njegov cilj je seveda Korotan, domovina Miklove Zale in njegova, med potjo bo pa še kam pogledal, kakor slišimo. Srečno potovanje in skorajšnje ponovno svidenje pod Južnim križem!

Odbor

V A B I L O

na

"KRESOVANJE"

v soboto dne 21. julija 1962.

Začetek ob 7. uri.

KONCERTNA DVORANA
"PALINGS"

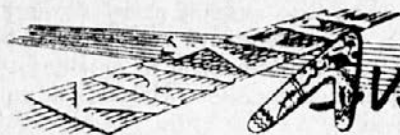
Ash Street, Sydney.

Igra odličen
orkester!

Vstopnina:
Moški 10/-
ženske 5/-

Pevski nastop Slomškove šole pod vodstvom p. Odila v Sydneyu.

Avstralske Slovenije

VICTORIA

Kew: — Najprej želim veliko božjega blagoslova MISLIM in vsem njihovim naročnikom. Če verjamete ali ne, z menoj je tako: Najbolj se razveselim dvojne pošte, to je od staršev, bratov in sester, ko dobim njihova pisma, potem pa takoj prihoda naših MISLI. Kadar jih dobim, jih takoj vzamem v roke in ne odložim, dokler ne pridem do zadnje strani. Na žalost, vse prehitro sem pri koncu. To pišem pozno ponoči prav zato, ker sem ves večer bral MISLI. Sedaj bi pa rad takoj odgovoril na tisto vprašanje, kaj narediti v pogledu upravnikove pozabljivosti. Sem namreč ljubitelj knjig, poučnih v verskem in zgodovinskem smislu še posebej, pa bi rad dobil napovedano nagrado. Zato svetujem upravniku, naj opravi eno sveto mašo v blagor naročnice J.M. pa tudi njenih staršev. Poleg tega naj ima namen, da bi mu Sveti Duh odvzel pozabljivost in ga napolnil z večjo pazljivostjo. S spoštovanjem vdani **Jože Koder**.

Woodend: — Najlepše za zahvaljujem za poslani ZBORNİK iz Argentine, ki ga prav rada prebiram, kolikor pač utegnem. Pokazala sem ga možu, potem pa takoj skrila, da mi ga ne odnese s seboj, ko gre v Melbourne na delo za več dni skupaj. Bala sem se, da se mi spet zgodi tako kot že večkrat. Odnese mi knjigo ali MISLI, potem moram pa za božjo voljo prositi, da se spomni in prinese nazaj.

V ZBORNIKU sem brala "pričevanje Martina Žekarja" in to me je živo spomnilo na grozodejstva Nemcev in na p. Klavdija Okorna. Bil je dvakrat v Črnem vrhu med vojno. Enkrat je pri nas doma spovedoval. Nemškega stražnika smo zvalili v hišo in na vse načine motili, da se ni zavedel, kaj se v drugi sobi v hiši godi. Bil je namreč koroški Slovenec iz Železne Kaplje. Štiri mlade frklje so ga zabavale in zato ga ni bilo težko premotiti. Drugič je pa p. Klavdij maševal pri naših sosedih, pa so ga takoj po maši ujeli. Komaj je imel čas stvari poskriti. Našli so pa pri njem sveto pismo. Tisti stražar iz Železne Kaplje je znal brati, pa je Nemcem čisto drugače pretolmačil knjigo in so patra izpustili.

Tudi p. Odilo se morda še spominja naše družine. Imel je v Črnem vrhu misijon malo pred koncem vojske in z g. Dovčem sta pri nas stanovala, ker v župnišču so bili Nemci. Sester Francke, Tonce in Helence se morda bolj spominja kot mene. Pozneje je namreč Helenco v Celovcu spravil na pravi vlak za Spittal. Bila je pri meni na počitnicah v Frisach, kjer sem bila v službi, pa ni znala dosti nemški. Zjutraj sem jo dala na vlak za Celovec in ji povedala, kako mora tam prestopiti za Spittal. Pozabila je, vprašati ni znala, pa je skakala z vlaka na vlak. Bog ve, kaj bi se zgodilo, če je ne bi srečal p. Odilo in jo spravil na pravi vlak. Še danes sem mu močno hvaležna, naj mu Bog povrne!

V lanskem ZBORNIKU je bila zanimiva zgodba o Črnem vrhu, napisal Marijan Marolt. Rađa bi vedela, kje je dobil podatke, da je tako dobro skupaj spravil. Sem tudi jaz slišala od starih ljudi o tistem prelatu, pa bila sem še zelo mlada in mi je šlo skozi eno uho noter, skozi drugo ven. Zdaj ugibam, koliko se pisateljeva zgodba ujema s tem, kar so doma pravili. Mama bi mi vedela to povedati, če bi mogla do nje. V tisti imenitni spovednici sem bila dostikrat pri spovedi, bila je še v mojem času tam v kapeli. Napis na spovednici sem zmerom spet brala in se čudila, kakšna slovenščina je to. Kaj so Nemci naredili s spovednico, ne vem, v kapeli so imeli magazin. Tudi v župnišču pod streho je bilo spravljanih veliko starih stvari, verjetno so Nemci vse uničili, ali pa pozneje komunisti. Prepričana sem, da danes tistih starin ni nikjer več, saj so komunisti zasedli župnišče takoj po odhodu Nemcev. Za njimi ni ostala nobena reč, ki je bila kaj vredna. Ravno tako so naredili pri nas doma. Vse boljše pohištvo je šlo z njimi. Sedaj pa vabijo ljudi domov, da bi si nagrabili nekaj funtov in dolarjev. Do nas jim je pa v resnici toliko, da bi nas utopili v žilici vode, če bi mogli. Kolikor morem opaziti, so s tem dregnili v srčeno gnezdo. Le redko kdo jim bo nasedel, vsakega takega pomilujem.

Naj še dostavim nasvet za ozdravljenje pozabljivosti. Meni je zmerom najbolj pomagalo, če sem dala za maše za duše v vicah. Pa tega ne pišem zaradi nagrade. Oprostite moji slabi pisavi, ne

znam bolje. Tu mi prihaja na misel meh za smeh iz pripovedovanja Litvanke, tukajšnje sosede, ki je hodila nekoč v rusko šolo. Učitelj je razlagal slovnico in pravopisje, kdaj je treba narediti piko, vejico, podpičje. Neki fant je debelo gledal, poslušal, skušal razumeti, pa je je zmerom manj vedel. Pisali so nalogo in je v besedilu izpustil vse pike in vejice, na koncu je pa naredil posebno vrsto pik in vejic, zraven pa pripisal: Marš pomestaj! — To velja tudi za moje pisanje, ali ne? Lepo pozdravlja vdana — **Marija Pristov**.

Pripis: Prihranite mi vse knjige o Slovencih v angleškem jeziku, tudi Zgodovinski atlas. Boin že počasi izplačala. Tudi želim dobiti abecednik, da bova z možem učila otroke slovensko brati in pisati. — **M.P.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Sestra mi je pisla, da je ljubljanski nadškof Anton Vovk težko obolel in da se veliko moli za njegovo ozdravljenje. Pridružimo se tej molitvi tudi mi. Da je starosta slovenskih pisateljev in član slov. Akademije znanosti in umetnosti, Fr. Sal. Finžgar, preminul na svojem domu v Trnovem dne 2. junija, gotovo veste že iz drugih virov. Ni dvoma, da bodo MISLI o tem poročale. Jaz naj le pripomnim, da je njegovo hišo v Trnovem leta 1945 v marcu razdejala bomba. Mož pa ni klonil in je hišo prenovil. Njegovo pisateljsko delo je splošno znano, naj omenim le veliki roman Pod svobodnim soncem.

V maju smo imeli občni zbor društva Planinka. Bil je kar posrečen. Le nekoliko sprememb je prišlo v odbor. Med ostalimi poročili odbornikov je razveseljivo tudi blagajnikovo, seveda po pregovoru: Zrno do zrna — palača. Upanje je, da bo društvo tudi v novem poslovnem letu ostalo povsod priljubljeno.

V nedeljo 1. julija smo se zbrali k poslovilni sv. Daritvi našega potujočega misijonarja dr. I. Mikule. Povedal nam je, da je prišel po slovo, pa samo začasno. Vendar ga ne bomo videi prej ko morda v septembru 1963. Sedanja zračna pot ga bo vodila preko Filipinov na Japonsko, kjer ostane nekaj časa pri prijateljih, posebno znanem misijonarju Vladimirju Kosu. Od tam bo odletel proti Kaliforniji in obstal v San Franciscu pri svojem koroškem rojaku g. Trunku. Nadaljnja pot ga bo vodila preko Kanade in Atlantika v Evropo. Obiskati misli razne božjepotne kraje, končni cilj je pa seveda ožja domovina — Koroška. Želimo mu

srečno potovanje in zdrav povratek med nas. Letos obhaja dr. Mikula tudi svoj 30letni jubilej mašništva, ni čudno, da mu misli uhajajo v lepo koroško vas Loče, kjer mu je bil rajni škof dr. Rožman za pridigarja ob novi maši. Seveda bo zdaj obiskal tudi njegov grob na Ameriških Brezjah v Lemontu.

Obisk dr. Mikule pri nas ob tem času je imel še ta pomen, da smo skupaj praznovali god sv. bratov Cirila in Metoda. Pridigar nas je spomnil na dejstvo, da se prav po zaslugi teh dveh slovenskih apostolov sveta maša marsikje opravlja tudi v staroslovenskem jeziku, tako tudi v mnogih krajih Dalmacije.

Naj še omenim, da se tudi naš rojak Marko Golar odpravlja na obisk v Rim in druge evropske kraje. Po dveh mesecih se vrne. Srečno pot! Končno naj se zahvalim odjemalcem Mohorskih knjig in ZBORNIKA. Priporočam se enako tudi za bodočnost. — **Janez Primožič**.

NEW SOUTH WALES

St. Mary's Na binkoštno nedeljo je bila lepa družinska slavnost pri Robarjevih. Vsa družina se je zbrala popoldne v prostorni in lepo urejeni hiši. Robarjeva ata in mama, ki sta oba iz Poljčan, bosta skoraj obhajala srebrni jubilej poroke, torej se ni čuditi, da jima "tički izletavajo iz gnezda". V družini imajo že zeta in snaho, tudi nekaj stanovalecev imajo. Prišli so na omenjeni dan še nekateri znanci in tako je bila skupaj že kar majhna soseska. Slovenski duhovnik je bil povabljen, naj jim blagoslovi hišo in vse, ki v njej prebivajo. Iz vseh sob so znosili skupaj svete podobe in jih položili na mizo. Po blagoslovitvi so jih spet ustoličili. Vnel se je majhen prepir, kam naj pride družinski križ. Ali naj bo tako, kot doma, da pride v dobro znani "Bogkov kot" ali na steno sredi sobe? Ker je soba tako urejena, da je križ najbolj viden na srednji steni, sta ata in mama tako hotela. Obveljalo je. Po tem obredu je mama gostom odlično postregla, nato smo šli spet vsi v družinsko sobo in poslušali najprej novo velikonočno ploščo. Potem smo še sami nekoliko zapeli in v mislih smo se pripravljali za drugi dan na božjo pot k Mariji na Ljubičnem pri Poljčanah. Zelo lepo nas je zabaval Joško, Robarjev najmlajši, ki tako lepo zavija po poljčansko, da se je podpisnemu kar srce tajalo, ko je tudi sam blizu Boča doma. Takih družinskih slovesnosti bi bilo želeti po naših hišah več in več! — **P. Odilo**.

JUNIJSKA KRIŽANKA REŠENA

Vodoravno: 1 kap — 4 kolar — 9 sto — 12 ona — 13 ovne — 14 lan — 15 sam — 16 pes — 17 smeti — 19 ever — 21 snop — 22 hiter — 24 sli-kati — 27 amen — 28 ulica 29 or — 30 men — 31 stava — 32 ave — 33 slina — 34 slon — 35 Ribnica — 37 mokra — 38 lena — 39 rano — 40 draga — 42 bol — 43 ham — 46 not — 47 spati — 49 ori — 50 oko — 51 torek — 52 las.

Navpično: 1 kos — 2 Ana — 3 pameten — 4 Koper — 5 over — 6 les — 7 an — 8 resnica — 9 lepa — 10 tat — 11 oni — 18 moka — 20 ven — 21 sliva — 22 hamer — 23 imeti — 24 slana — 25 tovor — 26 Irena — 28 utica — 31 slina — 32 alkohol — 33 sneg — 34 son — 36 blato — 37 ma-lik 39 rote — 40 dno — 41 rog — 42 bar — 44 ara — 45 mis — 48 Po

Rešitev poslali: Ludvik Lumbar, Rafaela Ber-nes, Alojz Meglič, John Skočir.

MAJNIŠKE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Kost — orel — seja — tlak.

2. Matematika

99 na 9. potenco. Piše se 99 °

3. Pismo materi

Fant bi moral pisati, da je postal "boss". No, mati bi tudi tega ne razumela.

4. Čuden jezik

Koliko je ura? Odgovor: Two (minutes) to two (o'clock).

Pripomba: Je še druga podobno vprašanje: Kako dolgo si čakal? From tututututu. To je: From two to two to two.

Rešitev poslali: Alojz Zbogar, Mirko Rakušček, Margareta Mali.

Pripomba: Z objavo imen ni rečeno, da so vsi pravilno rešili vse uganke. Da so se sploh potrudili in poslali, že to zasluži objavo v listu. Enako zasluži priznanje tisti, ki pošiljajo uganke, le da jih ne moremo vedno porabiti. Če kdo piše ključ, ko bi moralo biti ključ, ali klun, ko je treba pisati kljun — je stvar neporabna. Pa to je samo za zgled, podobnih dobimo še in še.

Danes ni novih uganek — odpočijmo se! Prihod-njič pa spet nova križanka. Mirko Rakušček je pa res priden! Bi kdo mislil, da se mu križanke kar sanjajo. Pa nam je njegov prijatelj Tone povedal, da jih kuje v potu svojega obraza. Hvala mu!

Naproseni smo in objavljamo

The International Catholic Migration Commis-sion (I.C.M.C.), with headquarters in Geneva, Switzerland, is sponsoring on the occasion of its **Fifth International Catholic Migration Congress** to be held in Brazil in July 1963, an

ESSAY CONTEST

on the following subject:

What I Have Brought to the Country Which Welcomed Me

You have now been established for a more or less long time in a country which has become your own, where you have made a place for yourself as a result of work and perseverance, where one day, you arrived with little material wealth but armed with your courage and pioneer spirit, enriched through your experience and from the tra-ditions of your original country. You knew how to utilize these riches to become integrated into the life of your new country, where you contribu-ted to its economic and social welfare. Tell as clearly as possible about these efforts, your per-sonal and family experiences, the difficulties you overcame and above all, the positive contribution that you have made to the new country through your work, your intelligence, your technical and moral values.

The contest is open to all postwar immigrants who resettled in a new country. There will be a first prize of 100 dollars, as well as a second and third prize. Entries may be submitted in English, French, German, Dutch, Spanish, Portuguese, Ita-lian or Polish. They must not be longer than 5,000 words and should, if possible, be typewritten.

Every entry must be accompanied by a brief biographical note indicating the name, age, ad-dress, occupation, country of origin and of immi-gration, duration of the stay in the new country and name of the agency which made migration arrangements or gave assistance.

Essays will be judged by members of the Pre-paratory Committee and the judges' decision will be final. The date line for all entries is January 31, 1963. They must be sent to:

International Catholic Migration Commission,
65, rue de Lausanne,
Geneva, Switzerland.

The winners of the 1960 Essay Contest were: an Italian emigrant from Egypt to Rio de Janeiro, a Polish immigrant settled in Quebec, an Austrian immigrant settled in Ontario and a Dutch immi-grant living in British Colombia.

WILL YOU TRY YOUR CHANCE? PERHAPS YOU WILL BE A WINNER IN 1963.

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo
v soboto 14. julija ob 8 zvečer

DISPENSARY HALL
432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni
Naslednja enaka zabava prav tam:
v soboto 11. avgusta ob 8. zvečer.

Dr. IVAN DOKSANDIČ

zobozdravnik

9 Dickson St., Waverley, Sydney
Tel. FW 4712

NOVA SLOVENSKA GOSTILNA

Odprla sta jo rojaka

Stane in Anica Fabjančič

200 Katoomba St., Katoomba, NSW.

(200 m. od železniške postaje)

Postrežba domača, naročila tudi v slovenščini.
Ko pridete v Katoomba, ustavite se pri nas.
Smo v zelo lepem kraju, 3333 čevljev visoko!

Stane in Anica

SLOVENSKI KROJAČ!

Izdelujem po vašem okusu:
poročne obleke, vse vrste moških
oblek, ženskih kostimov,
plaščev, hlač i.t.d.

Blago uvoženo

Iščem tudi krojaško pomočnico.

Martin Janžekovič
54 Australia St.,
CAMPERDOWN, Sydney.

Žensko šivilstvo

MARICA NOVAK

Sutherland Arcade, Sutherland

D. Currott Fashion, Boyle St.

Izdelujemo poročne, večerne in sploh
vsakovrstne obleke.

SLOVENCEM V VICTORIJI
SE PRIPOROČA

Paul Nicolitch

PHOTO "OK"

108 GERTRUDE ST., Tel.: JA 5978
FITZROY, N. 6 MELBOURNE

ADVOKAT — SOLICITOR

I.S.D. RAKIN

141 William St., Kings Cross
Tel. 31-56-32

Strokovnjak za jugoslovansko pravo,
svetovalac v vseh zadevah.

Stranke sprejemam vsak dan od 8 — 6,
ob sobotah in nedeljah od 8 — 12

OBRNITE SE Z ZAUPANJEM NA SLOVENSKO TVRDKO:

Dr. J. KOCE

Tel. 28-2311
87-3854

G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.
(196 William St., Perth, W.A.)

Tel. 28-2311
87-3854

1. **ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BICIKLI ITD.)**
2. **ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.**
3. **ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRICEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.**

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mopede, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd)

Z A SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

STANISLAV FRANK

CITRUS AGENCY

68 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S. A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

Se priporoča Stanislav Frank